

JÖNKÖPING UNIVERSITY

*School of Education and
Communication*

Arvet efter Lewi Pethrus

Om nådegåvornas ställning i svensk Pingströrelse 2017

Jennifer Blixt Gustavsson

Examensarbete: 15 hp

Religionsvetenskap: 61–90

Examinator: Jennie Ahlgren

Höstterminen 2016

SAMMANFATTNING

Jennifer Blixt Gustavsson

Arvet efter Lewi Pethrus

En komparativ intervjustudie med utgångspunkt i Pingströrelsen

Antal sidor: 56

Uppsatsen syfte är att undersöka för sju pingstpastorers förhållningssätt till nådegåvorna och tungotal, vilka likheter och skillnader går att utläsa och hur dessa förhåller sig till Lewi Pethrus förkunnelse.

För att besvara uppsatsens frågeställningar används en komparativ intervjustudie där sju olika pingstpastorer från olika församlingar från olika delar av Sverige intervjuas. Utgångspunkten i jämförelsen ligger sedan i Pethrus trosgrund. Uppsatsen syftar även till att undersöka om det skett en förändring i förhållningssätt utifrån denna teoretiska grund.

Resultatet visar att både nådegåvor och tungotal har en central roll inom den pentekostala teologin. Det undervisas om och uppmuntras till att aktivt söka de andliga gåvorna inom församlingarna. Resultatet visar också på en tudelad uppfattning kring nådegåvorna som identitetsbärande för pingströrelsen men resultatet visar på att pingströrelsen fortfarande vilar på en gemensam trosgrund och likheterna är fler än det som skiljer dem åt.

Sökord: Lewi Pethrus, Pingströrelsen, Pingstväckelse, Tungotal, Nådegåva, Teologi, Helige Ande

---

Innehållsförteckning

SAMMANFATTNING	2
Arvet efter Lewi Pethrus	2
1. Inledning.....	5
1.2. Avgränsningar	6
2. Metod.....	7
2.1. Material och urval.....	8
2.2. Tidigare forskning	8
3. Bakgrund	10
3.1. Historisk bakgrund	10
3.2. Lewi Pethrus kristendomsuppfattning	12
3.3. Lewi Pethrus och Filadelfiaförsamlingens syn på nådegåvor	13
3.4. Lewi Pethrus och Filadelfiaförsamlingens syn på tungotal och andedop	14
4. Intervjuundersökningens resultat.....	16
4.1.1. Pastor 1 (P1)	16
4.1.2. Pastor 2 (P2)	18
4.1.3. Pastor 3 (P3)	19
4.1.4. Pastor 4 (P4)	21
4.1.5. Pastor 5 (P5)	22
4.1.6. Pastor 6 (P6)	23
4.1.7. Pastor 7 (P7)	24
4.1.8. Sammanfattning.....	26
5. Jämförelse och analys av intervjuundersökningens resultat.....	27
5.1.1. Nådegåva som begrepp.....	28
5.1.2. Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen?	28
5.1.3. Nådegåvornas utrymme i församlingen.....	29

5.1.4. Nådegåvornas funktion.....	30
5.1.5. Förändrade uttryck till nådegåvorna.....	31
5.1.6. Vad kännetecknar en karismatisk församling?.....	31
5.1.7. Nådegåvorna som ett identitetsbärande element	32
5.1.8. Tungotalets funktion.....	32
5.1.9. Sammanfattning.....	33
5.2.1. Sammanfattning.....	36
5.3. Slutsats.....	37
6. Käll- och litteraturförteckning	38
7. Bilagor	41
Bilaga 1. Intervjufrågor	41
Bilaga 2. Intervju P1	42
Bilaga 3. Intervju P2.....	45
Bilaga 4. Intervju P3.....	47
Bilaga 5. Intervju P4.....	49
Bilaga 6. Intervju P5.....	51
Bilaga 7. Intervju P6.....	53
Bilaga 8. Intervju P7.....	55

1. Inledning

Vad Guds verk i dag framför allt behöver är personer som Gud har utrustat och kallat till de olika uppgifterna i sitt rike. Där en sådan övernaturlig kallelse är för handen finns det inga hinder som kan göra ensamma om intet. För den människa som är besjälad därav öppnar Gud väggen.¹

Citatet från Lewi Pethrus fångar in det centrala med min uppsats. Att undersöka hur sju svenska pingstpastorer ser på denna utrustning; Andens nådegåvor och tungotal, och dess betydelse och funktion för respektive pastors församling.

Nådegåvorna är olika, men Anden densamma. Tjänsterna är olika, men Herren densamme. Verksamheterna är olika, men Gud är densamme, han som verkar i allt och överallt. Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta. Den ene får genom Anden gåvan att meddela vishet, den andre kan med samma Andes hjälp meddela kunskap. En får tron genom Anden, en annan genom samma Ande gåvan att bota, en annan får kraft att göra under. En får förmågan att tala profetiskt, en annan att skilja mellan olika andar. En kan tala olika slags tungotal, en annan kan tolka tungotal. Allt detta åstadkommer en och samma Ande genom att fördela sina gåvor på var och en så som den själv vill.²

Bibeltexten sammanfattar kort nådegåvorna vilka jag kommer att undersöka förhållningssättet till. Jag kommer även ställa resultatet mot den traditionella synen på andedopet inom svensk pingströrelse, vilken jag menar kommer till uttryck i Lewi Pethrus förkunnelse. Jag har valt att låta Pethrus förespråka den traditionella synen då han hade en central roll i utformandet av den svenska pingströrelsen och var en aktiv frontfigur för dess utveckling fram till sin död 1974. Att Lewi Pethrus spelat en central roll inom den svenska pingströrelsens framväxt är det ingen som ifrågasätter och hans påverkan på svensk kyrkohistoria är självklar. Hans tankar om tungotal och nådegåvor var centrala budskap i hans predikningar.

Denna uppsats kommer att analysera huruvida arvet efter Lewi Pethrus lever vidare eller om den svenska pingströrelsen har förändrats med avseende på förkunnelsen om nådegåvorna.

---

¹ Lewi, Pethrus. *Under den högstes beskärm.* 6. Uppl. Stockholm: Filadelfia, 1989, 247.

² 1 Korinthierbrevet 12:4–11. (Alla bibelreferenser i undersökningen är hämtade från Bibel 2000).

1.1. Syfte och frågeställningar

Syftet med denna undersökning är att undersöka sju pingstpastorers förhållningssätt till nådegåvor och tungotal. Syftet är även att bryta dessa förhållningssätt mot den syn på Andens gåvor som kom till uttryck i Lewi Pethrus teologi.

- Hur beskriver respektive pastor sitt förhållningsätt till nådegåvor och tungotal?
- Hur förhåller sig pastorernas perspektiv till varandra, vilka likheter och skillnader går att utläsa?
- Hur förhåller sig pastorernas perspektiv i relation till Lewi Pethrus perspektiv?

1.2. Avgränsningar

Eftersom forskningsområdet är mycket stort så kommer jag här klargöra vilka avgränsningar som har gjorts för att kunna genomföra studien.

Jag har valt att fokusera denna studie kring pingströrelsen och jag har inriktat arbetet till att endast undersöka den svenska pingströrelsen. Denna avgränsning har gjorts utifrån den tid som funnits tillgänglig. En jämförelse med exempelvis USA där rörelsen tog sin början hade annars kunnat ge intressanta perspektiv och kan bli ett nästa steg för fortsatt forskning. Jag har istället fokuserat på att jämföra den nutida svenska pingströrelsens teologiska tankar med den första svenska pingstförsamlingen och utgått främst från Lewi Pethrus utifrån hans nyckelroll för den svenska pingströrelsen. Jag har valt att utgå från Pethrus och den tidiga Filadelfiaförsamlingen i Stockholm då det var här pingströrelsen i Sverige fick sitt första fotfäste för att sedan spridas vidare över landet.

2. Metod

Denna uppsats bygger på en komparativ intervjustudie där jag analyserar likheter och skillnader mellan olika pingstpastorer.

Intervjuerna genomfördes genom att frågorna (se bilaga 1) formulerades utifrån uppsatsens syfte och skickades därefter ut till mina informanter. Sammanlagt genomfördes sju stycken skriftliga intervjuer. Frågorna var konstruerade för att fokusera på informanternas egna tankar och reflektioner.

Efter att de gett sitt godkännande till att delta i undersökningen erhöll brev per e-post med bifogade frågor för att de i sin egen tid skulle kunna besvara frågorna så utförligt som möjligt.

Jag valde att använda denna metod av intervju för att inte begränsa mig till närliggande församlingar och kunde därmed bjuda in församlingar runtom i Sverige att delta.

Vid analysen av det insamlade materialet utfördes en kvalitativ analys. Jag utgick från Carl-Henric Grenholms bok *Att förstå religion. Metoder för teologisk forskning* där Grenholm beskriver denna metod passande när det handlar om att komma nära olika företeelser för att klargöra dess betydelse och innebörd.³

Grenholm skriver: ”Med kvalitativa analyser kan vi nå en djupare förståelse av skilda attityder och fenomen [...] Syftet med teologisk forskning är i allmänhet inte enbart att ge en statisk beskrivning av hur utbredda skilda uppfattningar är utan också ge en mer djupgående analys av vad dessa uppfattningar innebär.”⁴

Eftersom mitt syfte handlar om att jämföra pingströrelsens syn på valda aspekter så anser jag att den valda metoden är relevant. Den kvalitativa analysen syftar till att redogöra för likartade/olikartade perspektiv vilket är det jag vill uppnå med min studie.

---

³ Carl-Henric, Grenholm. *Att förstå religion. Metoder för teologisk forskning*. Lund: Studentlitteratur, 2006, 151.

⁴ Ibid, 152.

2.1. Material och urval

För att besvara mina frågeställningar har jag utgått från sju pastorer från pingstförsamlingar spridda över Sverige. Jag har endast använt mig av pastorer som är anställda inom respektive församling. Urvalet har skett med hjälp av pingst.se där jag sökt efter pingstförsamlingar utifrån ort.⁵ Detta för att säkerställa att de valda församlingarna har en tydlig koppling till pingströrelsen. Jag har strävat efter att urvalet ska täcka en så stor geografisk yta som tidsramen för undersökningen tillåtit.

Jag har inte vad gäller urvalet av informanterna tagit hänsyn till kön eller ålder då jag bedömde att det inte var ett relevant kriterium för syftet med min undersökning. Däremot hade det varit ett intressant fortsatt arbete att undersöka förhållningssätt till ledarskap inom pingströrelsen då alla mina informanter varit män.

Utöver dessa pastorer som ställt upp för intervjuer så har mitt material även bestått av Lewi Pethrus egen litteratur för att återspegla hans tankar. I övrigt har litteratur använts som på ett relevant sätt belyser perspektiv kring nådegåvor och tungotal, dessa aspekter har även varit de främsta sökorden i sökandet efter passande material.

2.2. Tidigare forskning

Så långt min kännedom sträcker sig har en undersökning av detta slag inte tidigare genomförts. Däremot finns en rad forskare och teologer som skrivit om pingströrelsen. Här nedan kommer jag att presentera tre författare som på ett aktuellt och relevant sätt belyser och anknyter till mitt valda ämne.

En av dessa är lektorn och teologen Ulrik Josefsson som i sin avhandling, *Liv och över nog. Den tidiga pingströrelsens spiritualitet*, utreder för den tidiga pingströrelsens spiritualitet i Sverige mellan 1913–1921. Josefssons avhandling syftar till att närma sig pingströrelsen och skapa förståelse för vilka identitetsbärande element som tillsammans formar en helhetsbild av

---

⁵ Riksorganisation för den svenska pingströrelsen som möjliggör ett samarbete mellan samfunden.

den svenska pingströrelsens levda religiösa liv. Josefsson menar att för att förstå vem man är idag måste man bli medveten om vem man en gång var.⁶

En annan teolog som arbetat med en liknande frågeställning är Rhode Struble. I Strubles avhandling, *Den samfundsfria församling och de karismatiska gåvorna och tjänsterna. Den svenska pingströrelsens församlingssyn 1907–1947*, redogör han för hur pingströrelsens församlingssyn växte fram och formades. Struble lägger ett teologiskt perspektiv på rörelsens sammanhållning och lyfter fram om hur tanken om helige Ande var det som sammanlänkade församlingarna istället för de mer formella strukturer som går att finna i övriga samfund. Struble menar på att det som främst särskiljer en pingstförsamling är dess strävan att följa den mönsterbild som det nämns om i nya testamentet, en församling utan organisation som leds av Guds Ande.⁷

Slutligen vill jag lyfta fram Carl-Gustav Carlssons avhandling, *Människan, samhället och Gud. Grunddragen i Lewi Pethrus kristendomsuppfattning*. Carlsson gör en systematisk teologisk undersökning av Lewi Pethrus teologi och gudsbild samt en redogörelse för pingströrelsens framväxt och progression. Carlsson gör även en historisk skildring som bygger på en textanalys av Pethrus texter. Han redogör för hur Pethrus menar på att Andedopet främst syftar till att bistå människan med redskap för att utföra Guds verk i världen.⁸

---

⁶ Ulrik, Josefsson. *Liv och över nog Den tidiga pingströrelsens spiritualitet*. Skellefteå: Artos & Norma, 2005, 13.

⁷ Rhode, Struble. *Den samfundsfria församlingen och de karismatiska gåvorna och tjänsterna. Den svenska pingströrelsens församlingssyn 1907–1947*. Diss., Lunds universitet, 2009, 73–76.

⁸ Carl-Gustav, Carlsson. *Människan, samhället och Gud. Grunddragen i Lewi Pethrus kristendomsuppfattning*. Diss., Lunds universitet, 2013, 116.

3. Bakgrund

För att förstå undersökningen så kommer jag nedan utreda för ett antal begrepp som används i undersökningen. Först och främst vill jag förtydliga vad som syftas på med pingstväckelse och pingströrelse. Pingstväckelse och pingströrelse ses ofta som synonymer men jag vill göra en distinkt skillnad mellan dessa båda begrepp. Jag kommer att utgå från den terminologi som Carlsson formulerat.

Pingstväckelse menar Carlsson syftas på det religiösa innehållet. Han förklarar vidare: ”den väckelse som uppkom i Amerika strax efter sekelskiftet, varefter den på olika vägar snabbt nådde också vår världsdel.”⁹ Den fysiska manifestationen av andeutgjutelse, exempelvis tungotal.

Pingströrelsen däremot handlar så som Carlsson uttrycker det ”i formellt avseende fristående församlingar som slöt upp bakom Stockholms sjunde baptistförsamling Filadelfia och dess föreståndare Lewi Pethrus, sedan församlingen 1913 uteslutits ur Svenska Baptistsamfundet.”¹⁰ Alltså de fristående församlingarna utan en övergripande organisation, det som tillsammans med det karismatiska är det som är kännetecknande för pingströrelsen, dess ställning som kongregationalistisk och gräsrotsbaserad.

3.1. Historisk bakgrund

Våren 1906 samlades en bönegrupp på Azusa Street i Los Angeles för väckelsemöten under ledning av den afroamerikanske pastorn William Seymour som predikade om dopet i den Helige Ande. Under dessa möten började människor få uppleva hur de fylldes av Anden och de började tala i tungotal och detta kom att bli startskottet för en lokal väckelse och en ny rörelse började ta form där folk från olika delar av världen kom till Azusa Street för att få ta del av dessa skeenden.¹¹

Dessa händelser under tidigt 1900-tal spreds i vad som kom att kallas pingstväckelsen och runtomkring i världen hördes rapporter om märkliga händelser där människor talade på

---

⁹ Carlsson. *Människan, samhället och Gud. Grunddragen i Lewi Pethrus kristendomsuppfattning*, 38.

¹⁰ Ibid, 38.

¹¹ Ben, Pugh. ”Under the Blood” at Azusa Street: Exodus Typology at the Heart of Pentecostal Origins. *JOURNAL OF RELIGIOUS HISTORY* 39 no. 1 (2015), 86–103.

främmande språk och dessa togs på stort allvar av väckelsens företrädare. Tron på andedopet och dess gåvor stärktes och bidrog till spridningen av budskapet.¹²

Pingstväckelsen kom till Sverige redan 1906 och en av centralgestalterna för rörelsens spridning var Thomas B Barret, en norsk metodistpastor som besökt Azusa Street och själv fått uppleva andedopet. T B Barret startade en pingstförsamling i Oslo som besöktes av människor från hela Europa och bland besökarna var den nyanställda metodistpastorn Lewi Pethrus från Stockholms Filadelfiaförsamling.¹³ Lewi Pethrus förde med sig den nya rörelsen hem till sin församling i Sverige och först välkomnades pingstväckelsen inom metodistsamfundet men snart kom det att uppstå oenighet mellan de etablerade samfunden och den nya väckelsen.¹⁴

Struble skriver att det inte är något ovanligt att nya väckelser ifrågasätter de mönster och former som den växer fram från.¹⁵ Pingstväckelsen som härstammar från metodismen ställde sig kritisk till organisationsordningen och det gamla samfunds-begreppet inom redan etablerade samfund.¹⁶ Struble skriver att den spänning som uppstod mellan den nya pingstväckelsen och Baptistsamfundet till stor del berodde på det motstånd som pingstväckelsen mötte under tidiga år.¹⁷ Den största debatten handlade om andedopet och tungotalet där pingströrelsen hävdade att andedopet var en separat erfarenhet och som skulle bekräftas av tungotalet.¹⁸ Även de andliga uttryck som pingstväckelsen förespråkade sågs på med rädsla från många håll. Struble skriver: ”Det var denna rädsla för pvs manifestation som gjorde att många dörrar stängdes för pv.”¹⁹ Medan den tidiga pingstväckelsen inte hade som intention att skapa ett nytt samfund så orsakade väckelsen en splittring inom Baptistsamfundet och motsättningarna var för stora att överbryggas och Filadelfiaförsamlingen uteslöts från baptistsamfundet. Under ledning av Lewi Pethrus växte nu Stockholms första pingstförsamling fram.²⁰

---

¹² Struble. *Den samfundsfria församlingen och de karismatiska gåvorna och tjänsterna. Den svenska pingströrelsens församlingssyn 1907–1947*, 18–19.

¹³ Andreas K.G, Thörn. *En framgångsrik främling*. Diss., Örebro Universitet, 2014, 61.

¹⁴ Ibid, 62.

¹⁵ Struble. *Den samfundsfria församlingen och de karismatiska gåvorna och tjänsterna. Den svenska pingströrelsens församlingssyn 1907–1947*, 27.

¹⁶ Ibid, 27.

¹⁷ Ibid, 27.

¹⁸ Ibid, 29.

¹⁹ Ibid, 29.

²⁰ Dan-Jakob, Pethrus, 2014.

3.2. Lewi Pethrus kristendomsuppfattning

Uno Solinger skriver om den traditionella svenska pingströrelsen i sin forskningsrapport *Församlingssyn i Pingströrelsen. Rapport från ett seminarium* att det första som måste befästas inom den traditionella kristendomsuppfattningen var att den strävade efter att återskapa det bibliska idealet. Det som man fann grund för i Bibeln ansågs vara legitimt och riktigt, om inte förkastades det.²¹ Det var med denna utgångspunkt som tanken om kongregationalism växte fram. Det omnämns inget om samfund i Bibeln och utifrån ovannämnda logik var samfund obibliska i sin natur och pingströrelsen avisade samfundsorganisationer. Församlingen skulle vara fri och självbestämmande för att kunna klassas som biblisk.²²

Nästa aspekt som präglade pingströrelsen var pietismen, fromhetsrörelsen. Solinger skriver att ”Om ingången till församlingen förutsatte tro, omvändelse och dop, så förutsatte livet i församlingen helgelse och en livsföring som låg i linje med församlingens moraluppfattning.”²³ Församlingen skulle vara en rent troende församling där alla medlemmar skulle vara troende och döpta.²⁴

Rhode Struble lyfter fram att en biblisk församling förutsatte att de karismatiska gåvorna var verksamma. Andens nådegåvor utgjorde kärnan inom pingströrelsens kristendomsuppfattning.²⁵

”Andens gåvor och tjänster var förutsättningen för liv och frihet och därmed också för församlingens andliga utveckling.”²⁶ Den gåva som framträdde tydligast var tungotalet vilket också var den mest kontroversiella gåvan för både utomstående och övriga samfund.²⁷

Lewi Pethrus skriver: ”Att bli andedöpt, tala i tungor, profetera och bli salig är alltså inget självändamål utan sätter oss i stånd att vara vittnen och självvinnare. Det är därför ej nog, att

---

²¹ Uno, Solinger. *Församlingssyn i Pingströrelsen. Rapport från ett seminarium*. Diss., Uppsala Institutet för Pentekostala studier, 2012, 32.

²² Ibid, 32–33.

²³ Ibid, 34.

²⁴ Ibid, 34.

²⁵ Struble. *Den samfundsfria församlingen och de karismatiska gåvorna och tjänsterna. Den svenska pingströrelsens församlingssyn 1907–1947*, 76.

²⁶ Ibid, 80.

²⁷ Ibid, 76.

vi en gång tar emot Andens dop och blev fyllda med kraft.”²⁸ Han fortsätter med att han tänker att det är församlingens ansvar att bruka gåvorna till deras syfte, att föra människor till tro och evangelisera. Denna kallelse gäller var och en i församlingen: ”Vi har inte fått Andens dop endast för vår egen skull utan även för att kunna vittna och vinna själar.”²⁹

Petrus skriver om att han tror att var och en har en andlig tjänst i Guds församling och att Gud utrustar var och en efter dess behov. ”Var och en fick andliga gåvor, allt eftersom de passade hans personliga utrustning. Vi skall komma ihåg att Gud som delar ut de andliga gåvorna, han har också skapat människan och danat henne från moderlivet. När han sedan fyller henne med den helige Ande, läggs de andliga gåvorna ned i de naturliga gåvorna, sedan dessa också helgats för Herrens tjänst”³⁰

3.3. Lewi Petrus och Filadelfiaförsamlingens syn på nådegåvor

För Lewi Petrus var Apostlagärningarna den största källan till inspiration för hur en Guds församling var menad att vara. Petrus såg församlingarna som Apostlagärningarna omtalar som en mönsterbild och han strävade efter ett liknande förhållningssätt till Andens gåvor.

Ulrik Josefsson skriver att ”Anden var inte i första hand livgivaren utan kraftgivaren.”³¹ I Apostlagärningarna 1:8 står det: ”Men ni skall få kraft när den helige anden kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.”³² Josefsson skriver vidare att ”På samma sätt som Apostlagärningarna beskrev den första församlingens förvandling i mötet med Anden, ville man förvandlas genom mötet med denna kraftens Ande.”³³

Josefsson syftar här på den första svenska pingstförsamlingen och han skriver att för den tidiga pingströrelsen utgjorde Helige Ande grunden för rörelsens identitet. Helige Ande var kraftgivaren men utgjorde även grunden för den andliga gemenskapen. Andedopet var en separat erfarenhet som bekräftades genom tungotalet. Josefsson skriver att andedopet

---

²⁸ Petrus. *Under den högstes beskärn*, 159.

²⁹ Ibid, 159.

³⁰ Ibid, 199.

³¹ Josefsson. *Liv och över nog Den tidiga pingströrelsens spiritualitet*, 115.

³² Apostlagärningarna 1:8.

³³ Josefsson. *Liv och över nog Den tidiga pingströrelsens spiritualitet*, 115.

fungerade som en dörr till Andens kraft som möjliggjorde för den andliga tjänsten. På denna grund sågs andedopet och det som följde, nådegåvorna, som identitetsbärande för pingströrelsen. Den levande kristendomen var en rörelse som byggde på Andens kraft.³⁴

Syftet med Andens gåvor är att vinna människor för Gud.³⁵ Av denna anledningen har människan utrustats av den Helige Anden för att kunna verka i sin omgivning. Pethrus beskriver i sitt verk *Under den högstes beskärm* (1989) hur denna tjänst kan ses som en gudomlig kallelse.³⁶ ”Tänk att vara Guds sändebud i världen – att få gå dens ärende som givit sitt liv för oss och köpt oss åt Gud med sitt blod.”³⁷ Han skriver att han funnit vilken styrka det är att bli medveten om sin gudomliga kallelse. Att de minsta uppgifterna skulle fyllas av mening och en underbar tillfredsställelse.³⁸

Pethrus skriver vidare i *Brytningstiden Segertider* att ”Alla som vill, har därför tillträde till de gåvor som Anden utdelar. De är också sådana till sitt väsen att de utgör den bästa utrustningen för fullgörandet av det uppdrag han givit dem.”³⁹ Han beskriver Andens dop som en rustning där nådegåvorna är dess vapen, en andlig arsenal som Gud förser sina trogna med.

3.4. Lewi Pethrus och Filadelfiaförsamlingens syn på tungotal och andedop

Lewi Pethrus beskriver i sin bok *Brytningstider Segertider* (1984) tungotalet som den mest hemlighetsfulla av Andens gåvor. Att tungotalet redan under den första pingsten väckte uppmärksamhet förklaras, enligt Pethrus varför aposteln Petrus efterföljande pingstpredikan hade karaktären av försvarstal.^{[40][41]}

Medan profetians gåva är till för andra människors uppbyggelse så är tungotalet menat att bygga upp den som talar. Det är Anden i människan som ber.⁴² Pethrus faller tillbaka på Rom:8:26-27 där det står: ”Så hjälper också Anden oss i vår svaghet. Ty vi vet inte vad vi bör

---

³⁴ Josefsson. *Liv och över nog Den tidiga pingströrelsens spiritualitet*, 130.

³⁵ Lewi, Pethrus. *Brytningstider Segertider*. Falun; ScandBook, 1984, 122.

³⁶ Pethrus. *Under den högstes beskärm*, 247.

³⁷ Ibid, 247.

³⁸ Ibid, 247.

³⁹ Pethrus. *Brytningstider Segertider*, 122.

⁴⁰ Ibid, 127.

⁴¹ Apostlagärningarna 2:14-41.

⁴² Pethrus. *Brytningstider Segertider*, 128.

be om, men Anden själv ber för oss med suckar utan ord, och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden ber för de heliga så som Gud vill.”⁴³

Pethrus skriver vidare att tungotalet är den korrespondens mellan människan och den gudomliga världen,⁴⁴ och hänvisar till Paulus: ”Den som talar tungomål talar inte till människor utan till Gud. Ingen förstår honom, när han i sin ande talar hemligheter.”⁴⁵

Pethrus särskiljer tungotalet från övriga nådegåvor och anser att tungotalet ligger på en annan nivå. Det är en gåva som handlar om individens böneliv och där människan får tillgång till Helige Andes verklighet. I denna miljö påverkas människans själva livslust och det blir en naturlig respons att lovprisa Herren med bön, lovprisning och lovsång.⁴⁶

Pethrus bygger sin syn på tungotal utifrån bibelreferenser men också utifrån sina egna erfarenheter. Han skriver i *Brytningstider Segertider*: ”Då jag började bedja, greps min tunga av den härliga kraft- och salighetsström, som jag rätt ofta förut erfarit, och utan att jag hade uppmärksammat det och utan någon medveten medverkan från min sida, talade jag på ett annat tungomål, efter som Anden gav mig att tala.”⁴⁷

Pethrus skriver om sin upplevelse som ett glädjens uppvaknande där erfarenheten av helige Andens dop förnyade hans tidigare upplevelse från 1902 och skriver vidare att denna andliga erfarenhet skapade en längtan i honom efter det som senare kom att benämnas pingstväckelse.⁴⁸

Lewi Pethrus och Filadelfiaförsamlingen hade en restorationistiskt syn på församlingen. Ulrik Josefsson skriver att Filadelfiaförsamlingen strävade efter att återupprätta den kristendom som vi kan läsa om i Apostlagärningarna där man menade att tungotalet och andedopet hade en central roll i församlingarnas lära och praktik.⁴⁹ Apostlagärningarna kom för pingströrelsen att bli en mall för hur det kristna livet var menat att se ut där andedopet beskrevs förmedla den apostoliska kraft utifrån vilken de andliga gåvorna tog sin form. Andedopet var en erfarenhet

---

⁴³ Romarbrevet 8: 26–27.

⁴⁴ Pethrus. *Brytningstider Segertider*, 128.

⁴⁵ I Korinthierbrevet 14:2.

⁴⁶ Pethrus. *Brytningstider Segertider*, 127–128.

⁴⁷ Lewi, Pethrus. *Medan du stjärnorna räknar*. Uppsala; Appelbergs Boktryckeri, 1953, 103.

⁴⁸ Ibid, 103.

⁴⁹ Josefsson. *Liv och över nog Den tidiga pingströrelsens spiritualitet*, 118.

och en inre visshet om att den helige Anden var verksam i människan och enligt Lewi Pethrus senare ställningstagande var tungotal ett tecken, en bekräftelse, på detta dop.⁵⁰

Vad gäller uttryck för tungotal menade Pethrus att andliga manifestationer allt för ofta fått representeras av yttre känslouttryck så som skakningar och rop. Han är tydlig med att betona att han inte fördömer dessa uttryck men han föredrar det stillsamma mötet där tungotalet innebär ett intimt böneumgänge med Gud.⁵¹ Han skriver vidare att *”Det tungomålstalande, som mest förekommit, är i allmänhet uttryck försjälens överflödande lovprisning och bön.”*⁵²

Vad gäller sitt eget andedop skriver han att *”Om någon varit i min närhet, skulle han inte kunnat märka, vad som hände mig, förutom att han skulle hört mitt tungotal i lågmäld ton och sett mina tårar.”*⁵³

4. Intervjuundersökningens resultat

I det här kapitlet presenteras pastorernas svar var för sig för att besvara den första frågeställningen. Pastorerna är som nämnt tidigare alla av manligt kön och i blandade åldrar. Församlingarna där pastorerna är anställda är vitt spridda över Sverige i sju olika län (Västerbotten, Örebro, Stockholm, Södermanland, Västra Götaland, Gotland och Skåne). Två av församlingarna är belägna i landsbygdsmiljö och täcker i snitt cirka 250 medlemmar, resterande fem församlingar är lokaliserade i stadsmiljö och medlemmasantalet varierar från cirka 400 upp till runt 1500 medlemmar.

Varje pastors uppfattning redovisas separat utifrån intervjuvaren (bilaga 2–8).

4.1. Hur beskriver respektive pastor sitt förhållningssätt till nådegåvor och tungotal?

4.1.1. Pastor 1 (P1)

P1 beskriver begreppet nådegåva som en gåva från Gud där individen tar emot extra kraft för att tjäna i Guds rike. Han utgår till stor del från 1 Kor 12 och skriver vidare om skillnaden

---

⁵⁰ Ibid, 118–120.

⁵¹ Pethrus. *Medan du stjärnorna räknar*, 104–107.

⁵² Ibid, 107.

⁵³ Ibid, 104.

mellan Andens gåvor och Andens frukter.⁵⁴ Andens gåvor ges efter Andens vilja medan Andens frukter handlar om karaktärsdaning där frukten måste få växa och mogna. Andens gåvor uppenbarar sig för att vara till nytta för Guds rike.

P1 skriver vidare att han tror att de flesta gåvor framträder i församlingen även om det inte alltid är så tydligt i större sammanhang. Han tänker att det är tungotalet som är det vanligaste och därefter även gåvan att skilja mellan andar, den profetiska gåvan, vishetens gåva, trons gåva och gåvan att be för helande. Att tungotalet framträder tydligast tror han beror på att det är ett bönespråk. Ett bönespråk för individens uppbyggelse som förmedlar hemligheter mellan Gud och människa.

P1 menar på att gåvorna ges stort utrymme men betonar att det ligger ett stort ansvar på honom som pastor och på församlingsledningen för att det inte ska gå snett på något sätt, att det ska finnas en lyhördhet och en öppenhet för Anden men att det gäller att känna av vad som är av Anden och vad som är från köttet.⁵⁵ P1 tänker att nådegåvorna är en vanlig företeelse då han menar på att medlemmarna utgör församlingen även i vardagen. Att nådegåvor brukas i samtal, cellgrupper och i den personliga bönen och inte endast under gudstjänsterna. Vad gäller gudstjänsterna skriver P1 att profetiska tilltal i snitt kanske kan avrundas till sex gånger per år. Tungotal däremot förekommer varje gudstjänst men han syftar då på det tysta bönespråket. Tungotal som tolkas sker någon gång per år.

P1 skriver vidare att de i församlingen håller det allmänna prästadömet högt, att Gud använder de som är villiga men det är Gud som bestämmer och församlingen är hans tjänare genom nåden. Det är församlingsledningens ansvar att det håller sig sunt.

P1 tänker att uttrycken för nådegåvor varierar och förändringar kommer i vågor. Ibland finns det en större öppenhet för nådegåvorna men han tror att Gud vill vara lika karismatisk hela tiden. Vad som kännetecknar en karismatisk församling anser han vara en församling som tror att Gud kan verka på samma sätt idag som för 2000 år sedan. Och att församlingen är tillåter uttrycken när de sker. P1 beskriver att det som främst skiljer sig mellan yngre och äldre generationer är hur de uttrycker sig. Äldre uttrycker sig gärna med fraser som ”Så säger Herren” vid profetiska hälsningar medan den yngre generationen heller säger liknade ”Jag tror att Gud vill förmedla detta till någon här”.

---

⁵⁴ Galaterbrevet 5:22-23.

⁵⁵ Med kött syftas i mer kyrkliga termer på människans själviskhet, jaget.

Vad gäller nådegåvorna som identitetsbärande element tänker P1 att han tror att det är stort att man kan läsa Bibeln och få erfarenheter på ett enklare sätt om man har en tro på att Gud kan verka på samma sätt idag som på den tid som bibeltexterna beskriver. Att när man talar i tungor så påminns man om att Gud är närvarande på ett nästan fysiskt sätt varje gång man ber. P1 skriver vidare att han tänker sig tungotalets funktion för församlingens uppbyggelse så behövs tolkning och det då liknar en profetia och han hänvisar till 1 Kor 14. Är det för individens uppbyggnad så sker det i den individuella bönen i första hand

P1 avslutar med att skriva att tungotalet betyder väldigt mycket för honom och han använder det dagligen i den personliga bönen. En glädjens nådegåva kallar han det.

4.1.2. Pastor 2 (P2)

P2 beskriver nådegåva som Guds generösa erbjudande om evigt liv och hänvisar till tre bibelstycken där de andliga gåvorna är centrala teman, Rom 6:23, i Kor 12 samt Rom 12. I gudstjänsten tänker han att det är den profetiska gåvan tillsammans med tungotalet som framträder tydligast. Han förklarar att det finns en öppen kultur för det andliga och det är vanligt med profetiska budskap och hälsningar och församlingen uppmuntrar till att leva "ledd av Gud". P2 skriver att det i församlingen undervisas om hur Gud kan leda människor och hur han kan tala in i människors liv.

P2 tycker att det är vanligt att nådegåvor manifesteras i församlingen, det erbjuds alltid förbön under samlingar och förebedjare uppmanas vara lyhörda för olika behov och att be och tala utifrån vad Anden leder dem till. Det är vanligast att gåvorna kommer till bruk under gudstjänster men medlemmarna uppmuntras till att vara öppna för Guds ledning i vardagen.

Kring nådegåvornas funktion tänker P2 att det handlar om laget före jaget. "Gåvorna är givna till kyrkan, men brukas/kanaliseras via enskilda lärjungar. Överdriv inte den enskildes smörjelse om utrustning. Han/hon har den/de gåvorna ... det är inte i första hand vi som har andliga gåvor – det ska vara Anden som "har oss"!" Gåvorna ges genom nåd och syftar till kyrkans uppbyggnad och tillväxt. "Gud är väldigt ointresserad av andliga cirkuskonster." Fokus ska ligga på att vara bärare av andliga gåvor.

På frågan om nådegåvornas uttryck har förändrats svarar P2 att det ser annorlunda ut i framförande och språkbruk. Att förr användes en gammaldags ton, ofta med stark rörelse och

med darr i rösten och formuleringar som: ”Så säger Herren, ni skola vara heliga, ty jag är helig. Jag är med eder!”

Idag anser han att språket är mer avdramatiserat, mer jordnära. Den yttre dramaturgin är mer avskalad. Han menar att detta beror på att allt liv växer och utvecklas och att gudstjänstspråket har förändrats över tid. Att undervisningen om nådegåvorna är mer jordnära och ”inte så höghelig o dramatisk” som hans minns dem som under 60–70-tal. Yttre former varierar över tid, men hängivenhet, överlåtelse, trohet och ansvar präglar människor som fått smaka av Herren, gjort erfarenheter av Anden som på något sätt märker dem för livet. Det går igen som ett drag genom alla generationer.

P2 beskriver att en karismatisk församling kännetecknas av tron och bekännelsen till Den Helige Anden som en del av gudsbilden. Tilltron och öppenheten för Anden som en reell verklighet.

Vad gäller nådegåvor som identitetsbärande element menar P2 att en kyrka inte kan leva utan Anden! Det räcker inte att enbart bekänna det i trossatser, det måste erfaras och levas. Han fortsätter med att berätta att de i församlingen undervisas om tungotalet som en erfarenhet av välsignelse och en möjlighet för alla kristna.

P2 tänker att tungotalet är en möjlighet för alla Guds barn, ett bönespråk för egen uppbyggelse i första hand. Han menar på att det hjälper honom i bönen, hjärtats direktkontakt med Gud. Tungotalet måste uttryckas under kontrollerade former. Ska det uttryckas offentligt måste det åtföljas av uttydning. Är det lovprisning och bön blir tungotalet mera som ett brusande vattenfall, en manifestation av Guds närvaro och kraft.

4.1.3. Pastor 3 (P3)

P3 beskriver att nådegåva på ett förenklat sätt kan sägas handla om en övernaturlig förmåga som Gud ger. Övernaturligt är den främst i meningen att den inte är medfödd eller inlärd utan är en förmåga som människan får från Gud. Han skriver fortsättningsvis att det bör tilläggas att man behöver lära sig bruka sin/sina nådegåva/gåvor på rätt vis så en form av inläring hör till. Men själva gåvan har inte kommit till av inläring. Den kan också vara övernaturlig i meningen att den kan uttrycka sig genom övernaturliga gärningar såsom helande, profetia etc. Den är en gåva i meningen att vi får den fritt utan att ha förtjänat den. Den är inte en belöning

från Gud utan ett redskap Han placerar i människan som Han vill bruka för att bygga sitt rike. De ges till människan på grund av Guds nåd.

P3 menar att i församlingen uttrycks gåvorna på många olika sätt och vissa får mer utrymme än andra men det är svårt att konkretisera om någon gåva utmärker sig mer än någon annan. Det är vanligt förekommande i församlingen att gåvor manifesteras i olika sammanhang.

Vad gäller nådegåvornas funktion anser han att det primärt handlar om att bygga upp församlingen. Den enda gåva som är till för egen uppbyggelse är tungotalet. Däremot menar han att andras gåvor i funktion kan leda till uppbyggelse för de runtomkring.

Vad gäller om förhållningssätten till nådegåvorna förändrats över tid svarar P3 att det absolut förändrats, allt förändras och utvecklas så även detta. Han ger exemplet kring den tid då det offentliga tungotalet uppmuntrades och ofta förekom under gudstjänster och att tungotalet status säkert stärktes under denna tid men samtidigt öppnade det upp för problem och missbruk av gåvan som inte var bra. Idag menar han finns det kanske mer ordning men att det istället kanske finns risk att tungotalet begränsas men samtidigt ger ordning och struktur en trygghet. Samma sak gäller profetians gåva. Han känner att församlingen har blivit bättre på att lyfta fram andra gåvor idag som inte fick samma utrymme förr.

P3 beskriver att en karismatisk församling kännetecknas av en tydlig närvaro av Den Helige Andes verk. Han lyfter fram ett bibelord från 1 Kor 2:5 ”Er tro skulle inte bygga på människors visdom utan på Guds kraft”. En församling där man ser mötet med den uppståndne Jesus och upplevelsen av Andens kraft som det avgörande.

Det är väldigt individuellt huruvida nådegåvorna kan ses som ett identitetsbärande element menar P3 då för vissa kan gåvan vara djupt förknippad med hela individens identitet medan för en annan fungerar de mest som ett redskap. Han nämner om att han mött förkunnare som hamnat i djup kris när de hamnat i fasor i livet då de inte kan eller ges utrymme att predika. Andra hittar i samma situationer nya sätt att tjäna Gud på i den nya livssituationen. Liknande mönster finns för flera olika gåvor.

Tungotal förekommer sällan från podiet och det är ovanligt att det sker högt under gudstjänsterna, det förekommer vid något enstaka tillfälle. Däremot hörs det i bönebruset. Tungotalet förekommer främst under bönemöten och det uppmuntras att använda tungomål i det personliga andaktslivet som en naturlig del som bygger upp individen och låta det vara till

god hjälp på många olika vis. P3 skriver vidare att tungotalet är viktigt för honom personligen för hans andaktsliv och att han hämtar kraft och stöd genom att bruka det och skulle absolut inte vilja vara utan det. Det kan även fungera som en dörröppnare för andra gåvor då tungotalet ger en möjlighet för det inre att kommunicera med Gud utan individens språkliga begränsningar. Han tänker att tungotalet låter honom be om vad Anden vet att han behöver men som han inte själv är medveten om.

4.1.4. Pastor 4 (P4)

P4 beskriver nådegåva som en Gudagiven förmåga som möjliggör delaktighet/tjänst i Guds rike. Han utgår från 1 Kor 12 och Rom 12. Han beskriver att han ser många gåvor i funktion, just nu är framför allt tjänandet och barmhärtighetens gåva som framträder tydligast. Även ledarskapets gåva kommer till tydligt bruk då församlingen bygger mycket på ett ideellt ledarskap. Han lyfter även fram att den profetiska gåvan gör sig påtaglig både i samband med förbön och själavård, men den kommer även fram i planering och beslutsfattning, och han upplever att man ofta känner av hur saker varit ledda av Anden.

Han anser att gåvorna ges ett stort utrymme och det är vanligt att de manifesteras på olika sätt. Det satsas kring undervisning i de andliga gåvorna med en nådegåvekurs som används i församlingens hemgrupper och medlemmarna uppmuntras till att söka de andliga nådegåvorna.

För individen tänker han att nådegåvorna syftar till att möjliggöra till tjänst, han tror att alla har en nådegåva för att kunna tjäna Gud, varandra och världen. För församlingen tänker han att nådegåvorna ger kraft och möjlighet som går utanför vad de annars skulle kunna göra, en påminnelse om att församlingen är mer än ett lyckat socialt experiment.

Förändrade uttryck kring nådegåvorna beskriver P4 handlar om att fokuset på nådegåvorna har ökat, även en större öppenhet kring det. Han tror att detta beror på ett förnyat förtroende gentemot ledarskapet då det tidigare skett att man handlat omdömeslöst kring gåvorna och därmed bränt förtroendet vilket har skapat mer rädsla och osäkerhet till gåvorna.

En karismatisk församling tänker han kännetecknas av en församling som ger utrymme för Andens delaktighet i församlingslivet. Vad gäller skillnader i uttryck mellan yngre och äldre menar P4 att formerna skiljer sig åt. Yngre upplever i större grad att anden inte är konstlad på ett sätt som man upplever att en äldre generation uttrycker. Äldre generationer uttrycker sig

mer vanligtvis med ett annat tonfall och röstläge för att det ska vara andligt, främst vad gäller gåvan att profetera.

Vad gäller nådegåvor som identitetsbärande element skriver P4 att bibeln undervisar att "hos var och en uppenbarar sig anden så att den blir till nytta" och "ingen kan bekänna att Jesus är Herre utan genom den helige Ande" och "hos var och en fördelar Anden sina gåvor efter sin vilja". Det blir också en identitetsmarkör för oss som kristna menar han, Anden ges "som ett sigill på vår frälsning".

Tungotal upplever P4 förekommer enskilt och för personligt bruk, även i grupp men inte talat via mikrofon. Han tänker att tungotalets funktion handlar om att det är Anden i honom som talar hemligheter med Gud, det uppbygger och ger kraft. Han nämner att han vanligtvis säger "jag vet inte vad jag säger, men jag vet att jag säger vad jag verkligen menar och att Gud förstår mig". För församlingen tänker han att det är bra om alla individer har och använder tungotalet, men att det inte främst är för offentliga samlingar. Han ser hellre att medlemmar profeterar till varandra om det inte handlar om tungotal i form av existerande språk då församlingen består av olika språkgrupper och denna formen av tungotal hade lett till uppbyggelse för människor.

4.1.5. Pastor 5 (P5)

P5 beskriver nådegåva som en utrustning som den helige Ande ger för att betjäna Kristi kropp eller andra människor.⁵⁶ En gåva som går bortom det vi kan med våra egna förmågor eller en vanlig förmåga som får en annan dimension genom den helige Ande. Han skriver vidare att det i församlingen finns en stor variation både i gåvor och sätten som de framträder t.ex. gåvan att visa barmhärtighet, gåvan att vara ledare, kunskapens ord o.s.v. I församlingen uppmuntras medlemmarna att fungera i gåvorna i gudstjänsterna men det förekommer även i mindre sammanhang utanför det offentliga.

P5 upplever att det är tungotalets gåva som oftast förekommer men används i första hand i den personliga bönen och i de små sammanhangen. P5 skriver att han tror att tungotalets gåva har en särställning på det sättet att den är till i första hand för den personliga uppbyggelsen. Övriga gåvor är till för församlingskroppen och därför behöver inte alla ha dessa gåvor. De är

---

⁵⁶ Syftar på församlingen.

givna i första hand till församlingen även om några på ett särskilt sätt är utrustade på ett visst område.

Uttrycken har över tid förändrats anser han och framför allt att användandet av gåvorna har minskat i den offentliga gudstjänsten. Även skillnader mellan yngre och äldre generationer gör sig påtagliga då äldre använder ett språkbruk i bruket av profetian som: ”Så säger Herren” medan yngre hellre använder ord i stil med ”Jag tror att Herren har ett ord till någon”. Han tänker att de yngre har sänkt ribban.

Med en karismatisk församling menar P5 är en församling där gåvorna är en naturlig del av livet. Att det finns en dimension av Guds inblandning i det vardagliga församlingslivet. Att under och tecken sker. P5 menar att nådegåvorna är ett identitetsbärande element, ”den opånyttfödda människan räknar endast med den inomvärldsliga dimensionen, vi som tror att den helige Ande verkar här och nu räknar med en ytterligare dimension.”

4.1.6. Pastor 6 (P6)

Med nådegåva tänker P6 att det är något som Gud gett utanför en människans naturliga förmågor och något som individen inte annars hade haft. Nådegåvan är inte något han har och andra inte har, utan snarare att Gud låter honom bruka de gåvor som han behöver i en viss situation. Däremot kan vissa gåvor framträda mer tydligt i vissa personer.

P6 skriver att han tänker att det är tungotalet som framträder tydligast då den används av många i bönen, framför allt den personliga bönen. Därefter framträder även barmhärtighetens och tjänandets gåva. Han skriver vidare att gåvorna ges tydligt utrymme men han betonar vikten av att människor ska känna sig trygga i gudstjänsten och ges möjlighet att förstå hur Gud använder dem.

I den offentliga gudstjänsten är det inte så vanligt att högt tungotal eller profetior/kunskapens ord förekommer men det är vanligare i de mindre sammanhangen. I alphakursen⁵⁷ märks det tydligare hur gåvan att skilja mellan andar har blivit allt vanligare.

Vad gäller nådegåvornas funktion tänker P6 att tungotalet främst syftar till den egna personliga uppbyggelsen medan övriga gåvor är tänkta att betjäna församlingen och att stärka varandras tro. Gåvorna används till hjälp för ledarskap, i evangelisation och förbön o.s.v.

---

⁵⁷ Grundkurs i kristen tro.

Förhållningssättet till nådegåvorna menar han har förändrats då det var vanligare med profetiska hälsningar och högt tungotal för ett par år sedan. Men också på grund av att de inte uppmanar till högt tungotal i bänkarna på samma sätt som tidigare. Detta tänker han beror på två skäl, dels att en del församlingsmedlemmar som ofta bad högt har gått bort men också utifrån att han upplevde att offentliga profetior inte alltid togs tillvara på och att det fanns en känsla av att det kom en hälsning mer för att det förväntades. Han uttrycker en önskan om att fler ska dela med sig av ord och hälsningar vid personlig förbön samt i mikrofön för att alla ska få ta del av det som sägs.

En karismatisk församling tänker han kännetecknas av en församling som ger utrymme för den Helige Anden. För honom handlar det inte om ljudnivån utan om att frukten av den helige Andes verk blir synligt. Han nämner även om skillnaden i uttryck mellan yngre och äldre där han upplever att yngre sällan ställer sig upp och profeterar eller talar i tungor. Den yngre generationen delar däremot profetiska budskap på ett mer personligt plan.

Tungotalet brukas främst i den personliga bönen, ibland vid förbönen och vid enstaka tillfällen under de senaste åren har det uttalats högt under gudstjänster. Han tänker att tungotalet främst är till för individen där det ses som en hjälp i den personliga bönen. För församlingen tänker han att tungotalet bäst används i mindre grupper och sammanhang.

4.1.7. Pastor 7 (P7)

P7 beskriver att för honom betyder begreppet nådegåva en gåva given av Gud utan hans förtjänst eller ansträngning. ”Gåva given av nåd.” För honom är den största nådegåvan Jesus Kristus. Men han tänker också på bibelorden i korinterbrevet 9 där Andens gåvor beskrivs. I församlingen tänker han att det nog är den profetiska gåvan som är tydligast framträdande. Att när människor får ett ord eller ett tilltal till församlingen eller någon enskild person. Han tänker även att som förkunnare tror han att Anden inspirerar budskapet så att det kan bli ord från Gud rakt in i någons liv och omständigheter. Även tungotal och uttydning förekommer i församlingen.

P7 skriver vidare att församlingen har en önskan att vara en karismatisk församling där man tror på Andens gåvor och uppmanar till frihet för Anden att verka och frihet för människor att våga göra det Gud manar dem till. Gåvorna manifesteras vanligen under gudstjänsten, förbönen och i hemgruppen, kanske inte varje vecka men iallafall upp till var tredje vecka tror han.

Kring nådegåvornas funktion för individen tänker P7 att varje kristen har en nådegåva given av Gud nedlagd i sitt liv. En gåva som behöver upptäckas genom att be, pröva och att öva sig på och vara med och tjäna i församlingen på olika områden. Gåvan upptäcks lättast när vi är med och tjänar. Han menar på att hur kan man upptäcka sin gåva att t.ex. uppmuntra om man aldrig möter med människor, eller gåvan att be för sjuka om man aldrig ber för någon o.s.v. För församlingen tror han att alla gåvor finns samlade. Att ingen ensam besitter alla gåvor utan det finns någon gåva hos var och en och tillsammans så syns Andens helhet och fullhet genom församlingen. Att det är därför vi behöver varandra, 1 kor 14:46 När ni kommer tillsammans så har var och en något att bidra med.

Om uttrycken förändrats över tid svarar P7 att han har en känsla av att det för 20–30 år sedan lades större vikt, allvar och kraft på att alla skulle bli andedöpta och tala i tungor.

Att församlingen idag ser kännetecknet på andedopet mer som att man fungerar i Andens liv och gåvor, där tungotalet är en av dem. Men han betonar att trots ett förändrat förhållningssätt så är han övertygad om att alla som vill och önskar kan få uppleva tungotal. Han hänvisar till Paulus som sa att han talade mer i tungor än andra. Att Guds Ord beskriver att tala i tungor som en uppbyggelse och hjälp både att be och kraft till att leva för Gud. Han skriver att han tror att Gud vill ge det till alla som ber om det och som söker Andens dop och tungotalets hjälp.

P7 tänker att en karismatisk församling kännetecknas av generositet och öppenhet. Man får verka i de gåvor Gud ger och föra det anden manar till. Göra Jesus synlig och förhårliga honom. En tro på det övernaturliga då Guds rike inte bara är Ord utan kraft.

Han skriver vidare kring skillnader i uttryck mellan yngre och äldre och tänker då att äldre har sin kultur och använder de uttryckssätt som var vanliga när de kom till tro och att yngre är mer försiktiga och inte säger Så säger Herren, utan mer ”jag tror att Jesus kanske vill säga något till någon idag...”.

P7 tänker kring frågan om nådegåvorna som identitetsbärande element att identiteten inte har med det han gör, kan eller på vilket sätt han är med och tjänar. Identiteten är i Jesus Kristus och hans nåd. Att han främst är ett Guds barn och tillhör honom. Han tjänar honom med det han har blivit given, men det givna avgör inte hans identitet. Det handlar därför inte om hans tjänst som pastor, om han jobbar eller är ledig, hans liv tillhör Jesus och han kommer att tjäna

honom med det han har och det han är. Identiteten handlar om det han är, Guds barn, inte det han gör.

Tungotalet menar han förekommer i den personliga bönen. I bönebruset, i förbönen och ibland som tilltal i gudstjänsten med efterföljande uttydning. Tungotalets funktion tänker han handlar om en hjälp att be och något som han använder dagligen. För församlingen skriver han att han tror att så som det står om i Korintierbrevet om tungotal gäller för församlingen idag, om att tungotalet ska efterföljas av uttydning och användas med vishet, så att utomstående inte blir skrämde, men samtidigt kan det verka som ett tecken på det övernaturliga men det är viktigt att det används förståndigt samtidigt som han litar på att Gud kan verka genom vad han vill.

4.1.8. Sammanfattning

Avrundningsvis för detta stycke så kommer jag att kortfattat sammanfatta grunddragen i pastorernas förhållningssätt samt redogöra för vissa återkommande aspekter i alla pastorernas svar.

För P1 innebär nådegåvor gåvor från Gud där individen får ta emot extra kraft för att vara med och tjäna i Guds rike. Han tänker att tungotalet är den gåva som främst manifesteras i församlingen och det handlar först och främst om det personliga bönespråket mellan Gud och människa. Han använder själv tungotalet dagligen och kallar det för glädjens nådegåva.

P2 ser nådegåvorna som Guds generösa erbjudande om evigt liv. Gåvorna, som ges genom nåd, tänker han ska tjäna för kyrkans uppbyggnad och tillväxt. Det är den profetiska gåvan och tungotalet som tydligast framträder och det finns en öppen kultur för det andliga. Han anser att kyrkan inte kan leva utan Anden, tron ska levas och erfaras.

P3 beskriver nådegåvor som övernaturliga förmågor som Gud ger, gåvorna är redskap som Gud placerar i människor för att bygga Guds rike. Gåvorna ges till människor utifrån Guds nåd. Tungotal är vanligt förekommande i bönebruset och för honom själv är det mycket viktigt, det ger kraft och stöd och han skulle absolut inte vilja vara utan det.

För P4 innebär nådegåvorna gudagivna förmågor som möjliggör för delaktighet och tjänande i Guds rike. Gåvorna ges stort utrymme i församlingen och han upplever hur Anden leder församlingen. Han beskriver Anden som ett sigill på frälsningen. Han ser tungotalet som att det är Anden i honom som talar hemligheter med Gud och detta stärker och ger kraft.

P5 ser nådegåvor som en utrustning från den helige Anden för att betjäna Guds församling. Gåvorna tillhör den andliga dimensionen och ges till människor genom Anden. Han tänker att tungotalet är den gåva som vanligtvis förekommer i församlingen och i första hand i den personliga bönen och för den personliga uppbyggelsen.

För P6 innebär nådegåvor förmågor utanför ens naturliga förmågor, gåvor som Gud låter en bruka i en viss situation för tjänst för församlingen och dess medlemmar. Gåvorna är Guds att distribuera men vissa gåvor framträder tydligare hos vissa personer. Han tänker att tungotalet främst är till för den personliga uppbyggelsen medan andra gåvor är för församlingen som helhet.

För P7 innebär nådegåva en gåva från Gud som är given av nåd utan att han har förtjänat dem. Han tänker att alla kristna har en nådegåva nedlagd i ens liv, dessa gåvor upptäckas enklast genom delaktighet i tjänst. Ingen innehar alla gåvor men alla har någon och alla är till nytta i församlingen och bidrar till att bygga Guds rike. Även tungotalet tror han finns tillgängligt för alla som söker det, själv använder han sig av det dagligen.

I alla pastorernas svar så går det att se några genomlöpande teman som återkommer i varje svar. De första är att alla ser på nådegåvorna som en gåva från Gud och dessa syftar till att bygga och tjäna i Guds rike, gåvorna ges av den helige Anden efter Andens vilja och det går inte att förtjäna dessa gåvor endast Guds nåd är det att människor får ta del av nådegåvorna. Nåden är ytterligare en aspekt som starkt betonas, att det står Gud till att fördela gåvorna, att människorna får vara ett redskap i Guds händer och får ta del av nådegåvor för att utföra Guds verk, men det handlar inte om vad människan i sig själv kan eller har utfört utan att Gud använder vem han vill. Genomgående menar alla informanter att tungotalet särskiljer sig från övriga gåvor på så vis att denna gåvan är främst för den personliga uppbyggelsen och alla pastorer är eniga om att tungotalet är vanligt förekommande, flera av dem berättar om hur de använder det dagligen och hur mycket det betyder för dem.

5. Jämförelse och analys av intervjuundersökningens resultat

I detta kapitel kommer jag först att ställa pastorernas svar mot varandra för att lyfta fram likheter och skillnader i förhållningssätten för att därefter ställa pastorernas svar mot Lewi Pethrus perspektiv för att undersöka huruvida perspektiven förändras över tid.

5.1 Hur förhåller sig pastorernas perspektiv till varandra, vilka likheter och skillnader går att utläsa?

5.1.1. Nådegåva som begrepp

Fem av pastorerna beskriver nådegåva som en gåva given från Gud som handlar om att Gud genom Anden ger av sin kraft till hans församling. En människa får ta emot kraft som möjliggör för tjänst av övernaturligt slag för att vara med och bygga upp Guds församling. Två av pastorerna betonar särskilt att det inte har med människors förmåga eller kraft att göra utan endast utifrån Guds nåd. Alla pastorer är dock överens att det är en kraft given från den Helige Anden och att det är något som finns tillgängligt för alla kristna.

P5 beskriver nådegåvorna som ”en utrustning som den helige Ande ger för att betjäna Kristi kropp eller andra människor. En gåva som går bortom det vi kan med våra egna förmågor eller en vanlig förmåga som får en annan dimension genom den helige Ande”.⁵⁸

De flesta pastorer hänvisar till bibelord som församlingen har som utgångspunkt och särskilt 1 Kor 12 nämns men även bibelord från Romarbrevet.

P7 är den enda av pastorerna som lyfter fram Jesus Kristus som en nådegåva. Han skriver: ”Nådegåva betyder för mig gåva given av Gud utan min förtjänst eller ansträngning. Gåva given av nåd. För mig är den största nådegåvan Gud gett oss människor – Jesus Kristus, Guds son”.⁵⁹

Det finns även konsensus kring att Anden ger av gåvorna efter hans vilja och att det inte handlar om vad människor kan eller inte kan, att det är Anden i dem som låter dem utföra kraftgärningar genom hans vilja.

5.1.2. Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen?

Majoriteten av pastorerna beskriver att de ser att tungotalet framträder tydligast bland de andliga gåvorna. Framför allt det personliga tungotalet men även det offentliga som efterföljs av uttydning. Att tungotalet utmärker sig tror de beror på att det förekommer i den enskilda bönen mellan Gud och individ.

---

⁵⁸ Bilaga 6.

⁵⁹ Bilaga 8.

Vad gäller övriga gåvor lyfter tre pastorer fram den profetiska gåvan som starkt framträdande. P4 skriver beskriver att den profetiska gåvan framträder tydligt i beslutsprocessen och om man i efterhand kan se att planering och beslut varit inspirerade av Gud.

En annan gåva som nämns av tre pastorer är barmhärtighetens gåva, vilket pastorerna tror har att göra med att det sker mycket välgörenhetsinsatser i verksamheten.

De flesta pastorer skriver att det uppmuntras kring att växa och utvecklas i de andliga gåvorna både i gudstjänsten och i det vardagliga livet. P2 lyfter fram att han tror att gåvor manifesteras då det finns en öppen kultur gentemot gåvorna.

5.1.3. Nådegåvornas utrymme i församlingen

Alla pastorer skriver att nådegåvorna ges ett tydligt utrymme i församlingen och det är vanligt förekommande med olika gåvor. Det uppmuntras till frihet i sitt tjänande och att våga växa i bruket av gåvorna. P7 skriver: ”Vi tror på Andens gåvor och önskar vara en karismatisk församling. Vi önskar att det ska finnas frihet för Anden att verka och frihet för människor att våga göra det Gud manar dem till”.⁶⁰

Vanliga sammanhang som de olika pastorerna nämner är gudstjänsterna, hemgrupper, vid förbön o.s.v.

P1 och P6 särskiljer sig med betonande av trygghet och ansvar vad gäller den andliga tjänsten. P1 skriver ”men det är också under stort ansvar och det ansvaret ligger på mig som pastor och på församlingsledningen. Det som sker i gudstjänster i talarstol (profetior, kunskapens ord) eller vid bön för helande i förbönstund, blir tydligt att det är vårt ansvar att det inte går snett på något sätt”.⁶¹

P6 skriver om vikten att människor ska känna sig trygga, att det ska finnas en förståelse för vad som sker. Flera pastorer betonar på undervisningen om Andens gåvor och att det är viktigt att både få lära sig om gåvorna samt att få öva sig i sitt tjänande.

---

⁶⁰ Bilaga 8.

⁶¹ Bilaga 2.

5.1.4. Nådegåvornas funktion

Alla pastorer är överens om att nådegåvornas primära funktion handlar om att bygga upp församlingen. Det är endast det personliga tungotalet som är till för individens uppbyggelse, övriga gåvor tjänar till att stärka församlingen, dess medlemmar och de människor man möter.

P3 menar även på att andras gåvor i funktion kan leda till uppbyggelse för de runtomkring. Även andra pastorer lyfter fram att gåvorna tjänar till hjälp för ledarskap, evangelisation och i förbön.

Två stora skillnader i tankesätt finner vi mellan P6 och P3 samt P7 där P6 menar på att han inte har en specifik gåva nedlagd i honom utan att Anden manifesterar gåvorna som behövs för en specifik situation. Han skriver att ”Jag tänker inte att jag har en gåva och sen inte dem andra, utan snarare att Gud låter mig brukas i dem gåvor jag behöver i en viss situation.”⁶² Men han skriver vidare att han tänker att vissa gåvor framträder mer tydligt i vissa personer.

P3 och P7 menar istället att alla har en nådegåva speciellt nedlagd i deras liv förutom de gåvor som Anden kan välja att använda igenom en människa utifrån Andens vilja, att det finns gåvor som man har en starkare koppling till som utvecklas på ett tydligare sätt i personens liv. En gåva som går att upptäcka och låta gro starkare.

P3 skriver ”Samtidigt så bör det tilläggas att man behöver lära sig att bruka sin/sina nådegåva/gåvor på rätt vis så en form av inläring hör till”.⁶³

P7 skriver att han ”tror att varje kristen har en nådegåva given av Gud nedlagd i sitt liv. En gåva som vi behöver upptäcka genom att be, pröva och öva oss och vara med och tjäna i församlingen på olika områden. Gåvan upptäcks lättast när vi är med och tjänar”.⁶⁴

P7 menar på att alla Andens gåvor finns i församlingen men ingen har alla. Församlingen består av människor med olika gåvor som tillsammans synliggör Andens storhet. P6 tänker istället att han inte äger en gåva utan har tillgång till dem alla beroende på hur Anden vill manifestera sig.

---

⁶² Bilaga 7.

⁶³ Bilaga 4.

⁶⁴ Bilaga 8.

5.1.5. Förändrade uttryck till nådegåvorna

Att tider förändras och att uttryck skiftar är alla pastorer eniga om. Det råder enhällighet om att det är uttrycken kring profetians gåva som förändrats mest påtagligt. Det handlar främst om de yttre formerna i framförandet av ett profetiskt budskap

De flesta informanter är överens om att äldre har en benägenhet att uttrycka sig mer formellt när de menar sig få ett profetiskt tilltal. Budskapet inleds vanligen med "Så säger Herren..." ord, ton och form anpassas för att framföra ett profetiskt tilltal.

P2 skriver "att förr användes en gammaldags ton, ofta med stark rörelse och med darr i rösten och formuleringar som: "Så säger Herren, ni skola vara heliga, ty jag är helig. Jag är med eder"!".⁶⁵ Han skriver vidare att han anser att språket idag är mer avdramatiserat och jordnära.

P5 beskriver förändringen med att den yngre generationen har sänkt ribban och hellre uttrycker sig likt "Jag tror att Herren har ett ord till någon".⁶⁶

P6 skriver om att det inte är lika vanligt med profetiska hälsningar i hans församling som det var för ett par år sedan, inte heller högt tungotal används på samma sätt. Han tror att förändringen i uttryck dels beror på att många av de äldre har gått bort men också på grund av att profetior inte togs till vara på, att budskap konstruerades efter förväntan.

P1 skriver att han tänker att förändringar kommer i vågor men att han tror att Gud vill vara lika karismatisk hela tiden.

5.1.6. Vad kännetecknar en karismatisk församling?

Pastorernas svar på denna fråga är enhälliga och det finns en tydlig överensstämmelse att en karismatisk församling kännetecknas av tron på den Heliga Ande. Pastorerna är överens om att det bör finnas en öppenhet för Andens verk och för övernaturliga yttringar. Tron på att Gud kan och vill verka i församlingen idag som han gjorde för 2000 år sedan. Att församlingen ger utrymme för den andliga verksamheten och ser den som en reell och naturlig del i församlinglivet.

---

⁶⁵ Bilaga 3.

⁶⁶ Bilaga 6.

5.1.7. Nådegåvorna som ett identitetsbärande element

Fem av pastorerna svarar att de ser nådegåvorna som ett identitetsbärande element men svaren varierar från var och en.

P1 menar på att det blir ett identitetsbärande element i och med att det blir lättare att läsa bibeln om man tror att Gud är verksam idag på samma sätt som under den tid som bibeltexterna beskriver om man får ta del av samma erfarenheter.

P2 menar på att kyrkan inte kan leva utan Anden. Det räcker inte med trossatser och läror, tron måste levas och erfaras.

P3 tänker att nådegåvornas identitetsmarkör varierar från individ till individ. För någon kan en tid med frånvaro av andlig tjänst kännas som en andlig öken medan för en annan leder det till förnyelse genom att finna nya sätt att tjäna Gud på.

P4 hänvisar till två bibelord: ”Hos var och en framträder Anden så att den bli till nytta”⁶⁷ och ”ingen kan bekänna att Jesus är Herre utan genom den Helige Ande”⁶⁸ och menar på att Helige Ande är det sigill som ges den kristne som identitetsmarkör för frälsningen.

P5 menar på att nådegåvorna blir en del av den kristna identiteten då de som tror har tillgång till den andliga dimensionen genom Helige Ande och hans gåvor.

P7 är den pastor som inte tänker att nådegåvorna är en identitetsmarkör. Han menar istället att de främst är redskap. Han säger: ”Jag tänker mej att identiteten inte har med det jag gör, kan och med på vilka sätt jag är med och tjänar. Vi får ha vår identitet i Jesus Kristus och hans nåd. Jag är främst ett Guds barn och tillhör honom. Jag tjänar honom med det han gett mej, men det är inte min identitet. Därför spelar det mindre roll om jag är pastor eller inte. Jag tjänar Jesus hur som helst. Jag har inte min identitet i det jag gör utan i det jag är.”⁶⁹

5.1.8. Tungotalets funktion

Alla pastorer är eniga vad gäller tungotalets funktion. För individen handlar det om ett personligt bönespråk som syftar till den enskildes personliga uppbyggelse. Under bönen när tungotalet nyttjas förmedlas hemligheter mellan Gud och människa. P4 skriver följande ”Det

---

⁶⁷ 1 Korinthierbrevet 12:7

⁶⁸ 1 Korinthierbrevet 12:3b.

⁶⁹ Bilaga 8.

är anden i mig som talar hemligheter med Gud, det uppbygger och ger kraft. Jag brukar säga att jag vet inte vad jag säger, men jag vet att jag säger vad jag verkligen menar och att Gud förstår mig”.⁷⁰

Även kring tungotalets funktion för församlingen råder konsensus. Att det ska hjälpa till att bygga upp församlingen. Det ska även efterföljas av tydning och kan då, som P1 tänker likna en profetia. P1 menar även på att när tungotalet nyttjas påminns man att Gud är närvarande.

P2 betonar vikten av att tungotalet tuktas och det anses kring det så att det inte brukas för felaktiga syften. P3 beskriver det ytterligare som en dörröppnare där tungotalet kan förlösa andra gåvor i en människas liv då tungotalet blir en direkt kontakt mellan individens andliga inre och Gud.

P4 menar på att medan han gärna ser medlemmar bruka tungotalet så ser han det främst som menat för de mindre sammanhangen. Att han i de större samlingarna hellre såg att de profeterade.

5.1.9. Sammanfattning

Alla pastorer är eniga om att nådegåvorna är övernaturliga förmågor från den Helige Anden och denna kraft finns tillgänglig för alla kristna. Det har inte med mänsklig kunskap eller kunnande utan utifrån Guds nåd. De flesta hänvisar till bibelreferenser och främst 1 Kor 12. Den största skillnaden i perspektiv står P7 för som även ser Jesus som en nådegåva då han tänker att Guds största nådegåva är gemenskapen med Jesus Kristus.

Det råder även konsensus om att tungotalet är den gåva som vanligtvis förekommer i församlingarna och det syftas främst på det personliga tungotalet som förekommer mellan Gud och människa. Några av pastorerna lyfter även fram andra gåvor som de upplever som vanligt förekommande och då nämns bland annat den profetiska gåvan och barmhärtighetens gåva.

Alla pastorer är eniga om att nådegåvorna ges utrymme i dess respektive församling, det sker undervisningen i vissa församlingar och det uppmuntras inom de flesta församlingar att söka gåvorna och att leva efter Andens ledning i vardagen.

---

⁷⁰ Bilaga 5.

Två pastorer betonar särskilt vikten av ordning vid gudstjänsten vad gäller andlig tjänst för att mötesdeltagarna ska tjäna sig trygga och förstå vad som sker, flera pastorer anser att det är viktigt att lära sig om gåvorna både i teori och praktik och därmed ges tillfälle att få öva sig i sitt tjänande.

Den största skillnaden mellan förhållningssätten handlar om huruvida människan har en specifik gåva nedlagd i sig eller om gåvorna manifesteras utifrån situation, vissa menar på att han inte äger en gåva utan Anden låter honom bruka de som han behöver för stunden medan en annan menar på att varje människa har en eller några gåvor nedlagda specifikt för denna person och denna gåva får att upptäcka och öva sig i att använda.

Pastorerna är återigen eniga om att uttrycken skiftar och förändras med tid. Tydligast märkbart är uttrycken kring profetians gåva och hur budskapen framförs. Äldre generationer lägger lättare på sig ett mer formellt uttryckssätt medan yngre gärna skalar bort den yttre dramaturgin och framför budskap på ett mer personligt sätt.

Av de likheter och skillnader som går att utläsa står det tydligt klart pastorernas förhållningssätt äger fler likheter än skillnader och att alla pastorer är övertygade om att den Helige Anden är aktiv och verksam idag genom Guds församling på samma sätt idag som för 2000 år sedan, uttrycken förändras men det är samme Ande som är verksam än idag.

5.2 Hur förhåller sig pastorernas perspektiv i relation till Lewi Pethrus förhållningssätt?

Här nedan jämför jag pingstpastorernas svar med Lewi Pethrus syn utifrån frågeställning tre.

Lewi Pethrus ansåg att var och en hade en gudomlig kallelse över sitt liv. Han skriver att han tror att ”VARJE MÄNNISKA har en plats att fylla i Guds församling [...] Då ger Gud också oss den nådegåva vi behöver för att fylla denna plats.”⁷¹ Alltså att varje människa har en gåva nedlagd i sig förutom de gåvor som finns tillgängliga genom Anden. P3 och P7 är inne på samma spår som Pethrus. P7 menar på att denna gåva finns hos var och en och det gäller att bli medveten om den för att kunna använda den för Guds rike. P7 skriver: ”varje kristen har

---

⁷¹ Pethrus. *Under den högstes beskärm*, 191. (versaler i original).

en nådegåva given av Gud [...] behöver upptäcka genom att be, pröva och öva.”⁷² Det handlar, enligt P7, om en process där det är möjligt att bli tryggare i sin tjänst genom att testa sig fram.

Pethrus såg gåvorna som personligt anpassade efter individen och inte endast utifrån behov. De är även överens om syftet med den personliga nådegåvan, individen rustas för tjänst i Guds rike.

Gåvorna menar de flesta pastorer tjänar till att bygga upp församlingen, stötta och uppmuntra. Stärka varandras tro och evangelisera. Dock det som skiljer pingstpastorerna från Pethrus i denna fråga är att Pethrus betydligt tydligare betonar att nå ut till människor. Att vinna själar är målet och syftet och detta tog Pethrus på allra största allvar. Dock så måste vi sätta detta i den historiska kontexten där apokalyptiska tankegångar påverkade och ledde till en iver utöver det vanliga att frälsa människor.⁷³

Pethrus fokuserar betydligt mer på nådegåvorna som identitetsbärande element än vad pastorerna i denna undersökning gör. Svaren varierar vilket förklaras genom olika syn på identitet. En av pastorerna svarade nekande på frågan. Vilket också går att utläsa från ett nutida perspektiv istället där han menar på att identiteten inte har med de fysiska manifestationerna eller handlingarna har utför. Identiteten menar han sitter inte i det han gör utan i den han är, ett Guds barn.

För en av pastorerna är det ett identifierande begrepp och för en annan handlar det främst om utrustning menat för tjänst. P2 är tydlig i sitt ställningstagande att församlingen inte kan leva utan Anden och att församlingen måste bygga på mer än dogmer. Tron måste levas och bygga på andliga erfarenheter. Detta stämmer väl överens med Pethrus förhållningssätt, Pethrus hade själv kunnat predika om detta då han i stort sett endast såg församlingar som byggde på Andens kraft och ledning som en del av den levande kristendomen. Dock måste vi förstå Pethrus syn utifrån kontexten där pingströrelsen ifrågasattes skarpt från olika håll och uteslutningen från baptistsamfundet skapade en osäkerhet inom den tidiga pingstväckelsen som ännu inte hade etablerat sig. Dock hade församlingen en konstant byggsten att ta fäste på och det var just Helige Ande och de karismatiska gåvorna. När en tidigare identitet rycks undan hänger man fast i det man har kvar. Även om Pethrus kan ses som provocerande i sitt

---

⁷² Bilaga 8.

⁷³ Christopher, Adam, Stephenson. *Pentecostal Theology According to the Theologians: An Introduction to the Theological Methods of Pentecostal Systematic Theologians*. Diss., Marquette University, 2009, 51.

synsätt så var han en stark ledare som förankrade pingströrelsens identitet genom predikningar om nådegåvor och tungotal.

För både de flesta pastorer och för Lewi Pethrus särskiljer sig tungotalet från övriga gåvor. Tungotalet som är den enda gåvan som syftar till individens egen uppbyggelse. En direkt länk mellan människa och Gud, en av pastorerna beskriver det som ”Det är anden i mig som talar hemligheter med Gud, det uppbygger och ger kraft.”

När en människa får träda in i Andens verklighet berörs hennes själva livslust skriver Pethrus och menar på att den enda möjliga responsen blir att prisas Gud för hans nåd.

En skillnad mellan Pethrus och pastorerna är att Pethrus ser tungotalet som en bekräftelse på andedopet. Att bli andedöpt var att inträda i den apostoliska kraft som församlingarna i Apostlagärningarna fick erfaras. Det var en erfarenhet skild från frälsningen och om en människa hade fått ta del av denna himmelska smörjelse så skulle Anden bekräfta detta genom fysiska manifestationer, tungotalet. Pastorerna däremot menar på att medan tungotalet är en gåva så är det inte en bekräftelse, det räcker med den inre visheten.

Ett liknade perspektiv däremot kretsar kring tron att tungotalet kan bidra till att förlösa övriga gåvor. Tungotalet för en närmare den andliga världen liket kan skapa större förutsättningar för att komma i kontakt med andra gåvor. P3 skriver att det kan erfaras som en port som öppnas när individen blir mottaglig för den andliga verkligheten.

Ett flertal pastorer beskriver tungotalet utifrån metaforer. Det jämförs med bruset att ett vattenfall som sorlar genom bänkarna i gudstjänsten. De beskriver det på ett personligt sätt exempelvis; ”Personligen så betyder tungotalet väldigt mycket för mig. Jag använder det varje dag i den personliga bönen. En nådegåva jag med glädje använder.” En annan fortsätter: ”För mig personligen är tungotalet något mycket viktigt i mitt andaktsliv. Det betyder väldigt mycket för mig och jag hämtar kraft och stöd genom att bruka det. Jag skulle absolut inte vilja vara utan det.”

5.2.1. Sammanfattning

Lewi Pethrus som i likhet med två av pastorerna ansåg att varje människa har en gåva nedlagd i sitt liv från Gud förutom de gåvor som finns tillgängliga genom Anden, och det gäller att bli medveten om denna och öva sig i sitt tjänande för att med all sin kapacitet tjäna i Guds rike.

Pethrus lägger ännu större betoning på missionskallelsen som tillsammans med nådegåvorna handlar om att vinna människor till Kristus och Pethrus fokuserade även desto mer på nådegåvorna som identitetsbärande än vad de pastorer som svarade jakande på denna fråga. Dock finns det en tydlig konsensus mellan Pethrus och pastorererna om att nådegåvorna ges ett tydligt utrymme och önskan om en aktiv andlig verklighet i Guds församling.

Liksom för pastorererna som för Pethrus läggs en särskiljning på tungotalet och de är överens om att tungotalet är för individens egen uppbyggelse, det som skiljer dem åt i förhållningssätt är däremot att Pethrus såg tungotalet som en bekräftelse på andedopet medan pastorererna är eniga om att ingen yttre bekräftelse för andedopet behövs.

5.3. Slutsats

Resultatet av undersökningen visar vilka tankar och förhållningssätt sju pingstpastorer i Sverige idag har till tungotal och de andliga gåvorna. Undersökningen visar även hur dessa pingstpastorers uppfattningar i frågor om tungotal och nådegåvor står i relation till Lewi Pethrus som representerar synen inom den tidiga svenska pingströrelsen. De övervägande likheter som finns mellan pastorerernas uppfattningar och förhållningssätt till tungotal och nådegåvor har framkommit i undersökningen.

Likheterna är fler även om det också framkommit vissa skillnader. Likheterna överväger alltså trots att deras församlingar är utplacerade över stora delar av Sverige och församlingarna varierar både rörande medlemsantal och stads eller landsbygdsmiljö. Pastorererna är eniga i synen kring tungotal och hur de tänker att dess funktion handlar om den personliga uppbyggelsen och den personliga kommunikationen mellan Gud och människa. Alla pastorer ser nådegåvorna som redskap för att bygga och stötta Guds församling och att en karismatisk församling är en församling som bejakar Andens ledning i vardagen och tror på den andliga dimensionen.

Studien visar också på vissa skillnader i förhållningssätt som exempelvis om människor har en given nådegåva nedlagd i sitt liv att utveckla och använda eller om människan får tillgång till de andliga arsenalerna när Anden väljer att använda henne i tjänst för Guds rike.

Ett intressant resultat som studien visar är att i jämförelse med Pethrus perspektiv där nådegåvorna var den främsta identitetsmarkören gentemot andra rörelser så visar dagens pastorer att nådegåvorna ställning fortfarande är stark och en central del inom pingströrelsen.

Det som skiljer sig från Pethrus perspektiv är hur den tidiga pingströrelsen ansåg att tungotalet krävdes som tecken på andedopet. Idag anses det inte behövas yttre bevis utan det räcker med den inre vissheten. Men det är tydligt utifrån intervjustudiens resultat att trots vissa förändringar i förhållningssätt och yttre uttryck så har tron bestått. Alla pastorer uttrycker en visshet om att Anden är verksam idag och nådegåvor och tungotal praktiseras. Pastorena uttrycker en längtan efter mer av det andliga och att de vill få vara med och bygga Guds rike. Sammanfattningsvis, arvet efter Lewi Pethrus har inte bara levt vidare, det frodas och utvecklas och det kommer vara spännande att följa pingströrelsens fortsatta utveckling.

6. Käll- och litteraturförteckning

Källor:

Pastor 1: Anställd pingstpastor. Intervju via e-post. 2016-12-20.

Pastor 2: Anställd pingstpastor. Intervju via e-post. 2016-12-23.

Pastor 3: Anställd pingstpastor. Intervju via e-post. 2016-12-21.

Pastor 4: Anställd pingstpastor. Intervju via e-post. 2016-11-17.

Pastor 5: Anställd pingstpastor. Intervju via e-post. 2016-11-18.

Pastor 6: Anställd pingstpastor. Intervju via e-post. 2016-12-23.

Pastor 7: Anställd pingstpastor. Intervju via e-post. 2016-12-20.

Litteratur:

Carlsson, Carl-Gustav. *Människan, samhället och Gud. Grunddragen i Lewi Pethrus kristendomsuppfattning*. Diss., Lunds universitet, 2013.

Grenholm, Carl-Henric. *Att förstå religion. Metoder för teologisk forskning*. Lund: Studentlitteratur, 2006.

Josefsson, Ulrik. *Liv och över nog. Den tidiga pingströrelsens spiritualitet*. Skellefteå; Artos & Norma bokförlag, 2005.

Pethrus, Dan-Jakob. *Lewi Pethrus*. Tillgänglig: <http://danjakob.se/lewi-pethrus/> 2014 (Hämtad 2016-12-15)

Pethrus, Lewi. *Brytningstider Segertider*. Falun; ScandBook, 1984.

Pethrus, Lewi. *Medan Du stjärnorna räknar*. Uppsala; Appelbergs Boktryckeri, 1953.

Pethrus, Lewi. *Under den högstes beskärm*. 6. uppl. Stockholm: Filadelfia, 1989.

Pugh, Ben. "Under the Blood" at Azusa Street: Exodus Typology at the Heart of Pentecostal Origins. *JOURNAL OF RELIGIOUS HISTORY* 39 no.1 (2015): 86–103. doi: 10.1111/1467–9809. 12139.

Solinger, Uno. *Församlingssyn i Pingströrelsen. Rapport från ett seminarium*. Diss., Uppsala Institutet för Pentekostala studier, 2012.

Stephenson, Adam, Christopher. *Pentecostal Theology According to the Theologians: An Introduction to the Theological Methods of Pentecostal Systematic Theologians*. Diss., Marquette University, 2009.

Struble, Rhode. *Den samfundsfria församlingen och de karismatiska gåvorna och tjänsterna. Den svenska pingströrelsens församlingssyn 1907–1947*. Diss., Lunds universitet, 2009.

Thörn, K.G. Andreas. *En framgångsrik främling*. Diss., Örebro universitet, 2014.

Trossamfundet Pingst – fria församlingar i samverkan. Pingst. 2014.
<http://www.pingst.se/sverige/sok-forsamling/> (Hämtad 2016-11-16)

7. Bilagor

Bilaga 1. Intervjufrågor

Hej, detta är frågorna som jag kommer att utgå från som material för min uppsats, ta gärna tid att fundera över dem och svara utifrån hur du upplever det. Besvara gärna så utförligt som möjligt. Och jag vill passa på att tacka för din delaktighet och möjliggörandet av denna undersökning ^^

Vad innebär begreppet nådegåva för dig?

Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen?

- På vilket sätt och varför?

Vilket utrymme ges nådegåvorna i församlingen?

Hur pass vanligt är det att nådegåvor manifesteras enligt dig? (I er församling)

- Hur ofta (generellt sett då) och i vilka sammanhang?

Beskriv hur du tänker kring nådegåvornas funktion för:

- Individen
- Församlingen

Har uttrycken/förhållningssättet till nådegåvorna förändrats i er församling över tid?

- Vad beror det på (om ja) och på vilket sätt?

Vad anser du kännetecknar en karismatisk församling?

Kan du se en skillnad i uttryck mellan yngre och äldre generationer?

- Likheter skillnader?

Kan nådegåvorna ses som ett identitetsbärande element inom det kristna livet?

- Förklara varför/varför inte

I vilket omfång förekommer tungotal i församlingen och på vilket/vilka sätt?

Hur tänker du om tungotalets funktion

- Dina tankar
- För individen
- För församlingen

Bilaga 2. Intervju P1

Vad innebär begreppet nådegåva för dig?

En gåva där Gud skjuter till extra kraft eller annat för att tjäna i Guds Rike. Till stor del är det ur 1 Kor 12 som jag utgår ifrån. Det är alltså skillnad på andliga gåvor och på andlig frukt. Andliga gåvor ger Anden som han/hon vill, medan frukten måste få växa och mogna fram (handlar med om karaktärsdaning.)

Viktigt är att Andens Gåvor är till nytta för Guds Rike, som det står i 1 Kor 12:7.

Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen?

Jag tror att de flesta gåvorna träder fram, även om det inte är så tydligt och på stora samlingar. Vanligast är säkert tungotal. Skilja mellan andar, profetiskt, vishet, tron och bota. Svårt att gradera, men jag tror att tungotal är vanligast.

På vilket sätt och varför?

Tungotalet är säkert vanligast för att det är ett bönespråk som förmedlar hemligheter mellan Gud och människa. Till största delen ett bönespråk för individens uppbyggnad.

Vilket utrymme ges nådegåvorna i församlingen?

Jag skulle säga stort utrymme, men det är också under stort ansvar och det ansvaret ligger på mig som pastor och på församlingsledningen. Det som sker i gudstjänster i talarstol (profetior, kunskapens ord) eller vid bön för helande i förbönstund, blir tydligt att det är vårt ansvar att det inte går snett på något sätt. Då måste man vara lyhörd så man både är öppen för att lyssna in den vishet som man behöver och att framför allt vara beredd att skilja mellan andarna, alltså vad som är kött och vad som är Ande i uttrycken som sker.

Hur pass vanligt är det att nådegåvor manifesteras enligt dig? (I er församling)

Hur ofta (generellt sett då) och i vilka sammanhang?

Jag tror att det är vanligt om man ser på det som att vi medlemmar alltid är församling även i vardagen. I samtal, celgrupper, i bön, sker det ofta, men även på gudstjänster. På gudstjänster sker profetiska tilltal kanske ca 6 gånger varje år. tungotal sker varje gudstjänst, men inte högt och för allmänheten, alltså det som ska tolkas. Att tungotal tolkas sker någon gång varje år. Vi

ber för helande varje gudstjänst på något sätt, ibland i enskild personlig förbön med handpåläggning och ofta när någon vill ha förbön för just helande och önskat att vi som församling ska be för det gemensamt. Ibland sker helande, ibland inte. Det är Gud som helar, inte vi och inte heller den som har speciell nådegåva för detta.

Beskriv hur du tänker kring nådegåvornas funktion för:

Individen

Församlingen

Har väl egentligen redan beskrivit hur jag tänker det. Vi är tydlig med att i vår församling så håller vi det allmänna prästadömet högt, det är Guds om använder de som är villiga, men Gud bestämmer och vi får nåden att vara tjänare. Församlingsledningen har ansvaret att det håller sig sunt.

Har uttrycken/förhållningssättet till nådegåvorna förändrats i er församling över tid?

Vad beror det på (om ja) och på vilket sätt?

Svårt att avgöra för mig, jag har varit pastor här i lite mer än 4 år. Men jag tror mer att det går i vågor. Ibland är öppenheten större för det karismatiska än andra perioder. Jag tror att Gud vill lika mycket karismatisk hela tiden.

Vad anser du kännetecknar en karismatisk församling?

Att man tror att Gud kan verka på samma sätt idag som för 2000 år sedan. Och sedan tillåter uttrycken när de sker.

Kan du se en skillnad i uttryck mellan yngre och äldre generationer?

Likheter skillnader?

Det som är enklast att se är musikstil och uttryck, även om innehållet är det samma.

Vanligt att unga eller nykristna är med svart-vita i sitt tänkande, gråtonerna kommer med tiden.

Jag tror inte just när det gäller nådegåvorna är någon skillnad, Gud är densamme. Möjligtvis att man vid profetiska tilltal i en yngre generation inte säger: Så säger Herren, innan ett profetiskt tilltal förmedlas. Det sägs nog mer: Jag tror att Gud vill förmedla detta till någon här...

Kan nådegåvorna ses som ett identitetsbärande element inom det kristna livet?

Förklara varför/varför inte

Jo, men jag tror att det är stort att man kan läsa bibeltexterna och dra erfarenheter på ett enklare sätt om man har en tro att Gud kan verka på samma sätt idag som den tid när bibeltexterna beskriver. Talar man i tungor så blir man påmind om att Gud är närvarande på ett nästan fysiskt sätt varje gång man ber.

I vilket omfång förekommer tungotal i församlingen och på vilket/vilka sätt?

Har beskrivit detta ovan. Men i stor utsträckning, men mycket sällan i ”mick eller talarstol” s.a.s. Det är ett bönespråk om det inte ska tolkas.

Hur tänker du om tungotalets funktion

För församlingens uppbyggnad så är det en tolkning som behövs och då liknar det oftast en profetia. 1 Kor 14

Är det för individens uppbyggnad jag då sker det i den individuella bönen i första hand, även om man också kan höra tungotal i bänkarna ”mumlas” under gudstjänster och bönemöten.

Personligen så betyder tungotalet väldigt mycket för mig. Jag använder det varje dag i den personliga bönen. En nådegåva som jag med glädje använder.

Bilaga 3. Intervju P2

Vad innebär begreppet nådegåva för dig?

Svar: I generell mening - Guds generösa erbjudande om evigt liv, Rom.6:23. Mest dock det som Paulus nämner om i 1Kor.12, Rom.12....de andliga gåvorna.

Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen?

Hos oss profetiska ord som delas i gudstjänster o samlingar, tungotal i allmänhet i gudstjänster o bönesamlingar.

På vilket sätt och varför?

Olika kulturer i olika församlingar, hos oss är det relativt vanligt att någon/några delar hälsningar i samband med gudstjänster

Vilket utrymme ges nådegåvorna i församlingen?

Jag tycker det finns en öppenhet för nådegåvor, uppmuntran att leva "ledd av Gud", vi undervisar att Gud leder och kan tala in i våra liv, påminna, mana att handla/göra/säga något till någon...

Hur pass vanligt är det att nådegåvor manifesteras enligt dig? (I er församling)

Relativt vanligt, vi erbjuder alltid personlig förbön i våra samlingar, förebedjare uppmuntras vara lyhörda i sin förbön för de olika behoven, att be och tala utifrån vad Anden leder dem till.

Hur ofta (generellt sett då) och i vilka sammanhang?

Gudstjänster, men vi uppmuntrar till att vara öppen för Guds tilltal o ledning i vardagen.

Beskriv hur du tänker kring nådegåvornas funktion för:

Individen; laget före jaget. Gåvorna är givna till kyrkan, men brukas/kanaliseras via enskilda lärjungar. Överdriv inte den enskildes smörjelse omutrustning. "Han/hon har den/de gåvorna....det är inte i första hand vi som har andliga gåvor - det ska vara Anden som "har oss"!

Församlingen. Gåvorna har vi fått av nåd! För kyrkans uppbyggelse o tillväxt. För att Kristus ska bli sedd, trodd, älskad o efterföljd. Gud är väldigt ointresserad av andliga cirkuskonster - att fokus o uppmärksamhet ska vara på bärare av andliga gåvor!

Har uttrycken/förhållningssättet till nådegåvorna förändrats i er församling över tid?

Naturligtvis! I min ungdom profeterade man med 1917 års språkbruk: ofta med offentligt tungotal med stark rörelse o darr på rösten. Uttydningen med gammaldags formulering: "så säger Herren, ni skolan vara heliga, ty jag är helig. Jag är med eder! Idag är det ett avdramatiserat språk, mer jordnära. Ofta i form av bilder. Den yttre dramaturgin är mer avskalad nu.

Vad beror det på (om ja) och på vilket sätt?

Allt som har liv växer o utvecklas...gudstjänstspråket har förändrats över tid, det mesta till det bättre. Undervisningen om de andliga gåvorna är mer "jordnära och praktisk", inte så höghelig o dramatisk som jag minns att barndomens uttryckssätt var.(60-70talet)

Vad anser du kännetecknar en karismatisk församling?

Tron o bekännelsen till DHA som en del av gudsbilden. Tilltron o öppenheten för Anden som en reell verklighet, inte enbart teologi för intellektet. Uppmuntra personlig erfarenhet av DHA. Kan du se en skillnad i uttryck mellan yngre och äldre generationer?

JA - se tidigare svar. Överdriven respekt och ibland låsningar/grundskador hos den äldre generationen som gör att många medelålders är reserverade för karismatiska uttryckssätt. Den yngre generationen riskerar att bli blasé, de har varit med om/sett så mycket att känslan av Guds helighet ibland riskerar att gå förlorad.

Likheter skillnader?

Yttre former varierar över tid, men hängivenhet, överlåtelse, trohet o ansvar präglar människor som fått smaka av Herren, gjort erfarenheter av Anden som på något sätt märker dem för livet. Det går igen som ett drag genom alla generationer.

Kan nådegåvorna ses som ett identitetsbärande element inom det kristna livet? Ja.

Förklara varför/varför inte. En kyrka kan inte leva utan Anden! Det räcker inte att enbart bekänna det i trossatser, det måste erfaras o levas!

I vilket omfång förekommer tungotal i församlingen och på vilket/vilka sätt? Svårt att säga, men vi försöker undervisa och uppmuntra människor att denna erfarenhet är en välsignelse o möjlighet för alla kristna. I våra gudstjänster hörs tungotal i samband med bön o lovsång som ett naturligt inslag. I våra bönemöten likaså. Vi undervisar varje termin i samband med våra Alfakurser om erfarenheten av DHA, och tungomålstalandet som en del av detta.

Hur tänker du om tungotalets funktion

Dina tankar

För individen. En möjlighet för alla Guds barn. Ett bönespråk för egen uppbyggelse i första hand. Hjälper mig i bönen, hjärtats direktkontakt med Gud...

För församlingen. Offentligt tungotal ska uttydas, ibland kan tungotal vara ett verkligt språk, som ju kan bli ett tecken/bekräftelse för någon som kan just det språket. Allmänt tungomålstalande i församlingen i samband med offentliga gudstjänster ska "tuktas" dvs inte uppmuntras fritt om det inte är ett offentligt tungotal som döljs av en uttydning. Är det lovprisning o bön där alla deltar blir det offentliga tungotalet mera som ett brusande vattenfall, en manifestation av Guds närvaro o kraft.

Bilaga 4. Intervju P3

Vad innebär begreppet nådegåva för dig?

Det är en stor fråga som är svår att svara ordentligt på så här i ett enkätsvar. Veldig förenklat kan man säga att det är en "övernaturlig" förmåga som Gud ger. Övernaturlig är den främst i meningen att den inte är medfödd eller inlärd utan är en förmåga som vi får från Gud. Samtidigt så bör det tilläggas att man behöver lära sig att bruka sin/sina nådegåva/gåvor på rätt vis så en form av inläring hör till. Men den har inte kommit till genom inläring primärt. Den kan också vara övernaturlig i meningen att den kan uttrycka sig genom övernaturliga gärningar såsom helande, profetia etc. Den är en gåva i meningen att vi får den fritt utan att ha förtjänat den. Den är inte en belöning Gud ger utan ett redskap Han placerar i människor som Han vill bruka för att bygga sitt rike. Vi får dem pga Guds nåd!

Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen?

På vilket sätt och varför?

Svårt att svara på tycker jag. Det finns så många olika.

Vilket utrymme ges nådegåvorna i församlingen?

Det är olika för olika gåvor. Vissa får mycket utrymme andra mindre.

Hur pass vanligt är det att nådegåvor manifesteras enligt dig? (I er församling)

Hur ofta (generellt sett då) och i vilka sammanhang?

Mycket vanligt skulle jag säga. I varje fall vissa typer av gåvor.

Beskriv hur du tänker kring nådegåvornas funktion för:

Individen

Församlingen

Nådegåvornas primära funktion är för att bygga upp församlingen. Den enda gåva som är till för den egna uppbyggelsen är tungotalet. Däremot så kan ju jag byggas upp av andras gåvor i funktion.

Har uttrycken/förhållningssättet till nådegåvorna förändrats i er församling över tid?

Vad beror det på (om ja) och på vilket sätt?

Absolut. Allt utvecklas så även detta! Exempelvis: I en tid då offentligt tungotal uppmuntrades och ofta förekom i gudstjänsterna så stärkte det säkerligen tungotalandet generellt. Samtidigt som den tidens bruk också öppnade upp för problem och missbruk av gåvan som inte var bra. Idag då vi kanske har mer ordning så finns risken att det begränsar och i värsta fall kväver gåvan samtidigt som det skapar en större trygghet. Samma sak gäller profetians gåva. Samtidigt så har vi blivit mycket bättre på att lyfta fram andra typer av gåvor idag som inte fick rum på samma vis förr.

Vad anser du kännetecknar en karismatisk församling?

Jag tänker mig att det är en församling som ser den tydliga närvaron av Den Helige Andes verk som något viktigt och centralt för det kristna livet och för församlingen. Jag tycker att ett citat från Paulus säger det bra ”Er tro skulle inte bygga på människors visdom utan på Guds kraft” (1Kor 2:5). Man ser mötet med den uppståndne Jesus och upplevelsen av Andens kraft som det avgörande. Utav detta följer sedan en rad olika konsekvenser och uttrycken för detta förhållningssätt kan se väldigt olika ut.

Kan du se en skillnad i uttryck mellan yngre och äldre generationer?

Likheter skillnader?

Kan nådegåvorna ses som ett identitetsbärande element inom det kristna livet?

Förklara varför/varför inte

Det är väldigt individuellt. För vissa kan gåvan vara djupt förknippat med hela sin identitet medan den för andra fungerar mest som ett ”redskap”. Jag har exempelvis mött förkunnare som hamnar i djup kris när de kommer in i fasen i livet då de kanske inte kan eller ges utrymme att predika. Andra hittar i samma situationer nya sätt att tjäna Gud på i den nya livssituationen. Liknande mönster finns för flera olika gåvor.

I vilket omfång förekommer tungotal i församlingen och på vilket/vilka sätt?

Det är ovanligt att det sker offentligt från podiet eller högt i våra gudstjänster även om det undantagsvis förekommer. Däremot så kan du höra det i bönebruset. I våra bönemöten lever det offentliga tungotalet däremot vidare. Vi uppmuntrar församlingen att bruka tungotalet löpande i det personliga andaktslivet som en naturlig del som bygger upp dig själv och som kan vara till god hjälp på många vis.

Hur tänker du om tungotalets funktion

Dina tankar

För mig personligen är tungotalet något mycket viktigt i mitt andaktsliv. Det betyder väldigt mycket för mig och jag hämtar kraft och stöd genom att bruka det. Jag skulle absolut inte vilja vara utan det.

För individen

Tungotalet bygger upp mig själv andligt. Det fungerar även ofta som en ”dörröppnare” för att få andra gåvor att fungera. Tungotalet ger mitt inre en möjlighet att kommunicera med Gud utan mitt ordförråds tydliga begränsningar. När jag talar tungor så ber jag böner som Anden vet att jag behöver be men som jag själv kanske inte begriper mitt behov av.

För församlingen

Genom att den enskilde byggs upp genom att tala i tungor så byggs även församlingen upp.

Genom att tungotalet fungerar som ”dörröppnare” för andra gåvor som församlingen behöver så är tungotalet viktigt även för församlingen.

Slutligen så har vi det profetiska tungotalet som skall uttolkas.

Bilaga 5. Intervju P4

Vad innebär begreppet nådegåva för dig?

För mig är det en Gudagiven förmåga given för att möjliggöra delaktighet/ tjänst i Guds rike, den kan praktisk eller inte men är per definition "Andlig". Utgångsbibelord 1 Kor.12 samt Rom.12.

Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen?

På vilket sätt och varför?

Jag ser många i funktion, just nu tjänande och barmhärtighet i och med att vi har ett härbärke som just öppnat så är det många volontärer igång med det.

Vi är ju en stor organisation som bygger på ideellt ledarskap, så funktionen ledarskap ser jag är mycket aktiv.

Profetisk gåva är också påtaglig, både i samband med förbön/ själavård, men även i profetisk planeirng och beslut, saker man i efterhand ser att det var inspirerat av Gud.

Vilket utrymme ges nådegåvorna i församlingen?

I och med att jag har en "utökad förståelse" av begreppet nådegåva som går utanför 1 kor 12 så skulle jag säga att det ges stort utrymme, Just nu kör vi en nådegåvekurs som används i alla våra hemgrupper och vi uppmuntrar alla att söka de andliga nådegåvorna.

Hur pass vanligt är det att nådegåvor manifesteras enligt dig? (I er församling)

Hur ofta (generellt sett då) och i vilka sammanhang?

I utökad mening vanligt, som jag varit inne på innan, dock inte så vanligt att någon gör det på "så säger Herren" – sättet, men det är ju inte det enda eller det sätt vi främst tror att gåvan ska fungera som.

Beskriv hur du tänker kring nådegåvornas funktion för:

Individen- MÖJLIGGÖR TILL TJÄNST, ALLMÄN; jag tror att alla har en nådgåva för att kunna tjäna Gud och tjäna varandra och världen.

Församlingen GER KRAFT och möjlighet som går utanför vad vi annars skulle kunna göra, påminner oss om att församlingen är med än ett lyckat socialt experiment.

Har uttrycken/förhållningssättet till nådegåvorna förändrats i er församling över tid?

Jag har endast tjänat som pastor här i 2 ½ år men över den tiden har fokuset ökat, vi är mer öppna och aktiva kring det.

Vad beror det på (om ja) och på vilket sätt?

Beror nog på att församlingen har fått ett förnyat förtroende gentemot ledarskapet, har funnits tider då man handlat ovist kring gåvorna och därmed har man "bränt förtroende", det har skapat mer rädsla eller att man varit avvaktande kring nådegåvorna.

Vad anser du kännetecknar en karismatisk församling?

Att den ger utrymme för Andens delaktighet i församlingslivet.

Kan du se en skillnad i uttryck mellan yngre och äldre generationer?

Formerna ser lite olika ut, upplever att yngre i allt högre grad känner att anden inte är det samma som "konstlad" som man upplever att en äldre generation uttrycker, att det behöver vara ett annat tonfall och röst för att det ska vara andligt. (gäller kanske främst gåvan att profetera)

Kan nådegåvorna ses som ett identitetsbärande element inom det kristna livet?

Förklara varför/varför inte

Bibeln undervisar att "hos och var och en uppenbarar sig anden så att den blir till nytta" och "ingen kan bekänna att Jesus är Herre utan genom den helige Ande," därför har alla kristna del i Anden som ger sina gåvor, "hos var och en fördelar Anden sina gåvor efter sin vilja" Det blir också en identitetsmarkör för oss som kristna, anden ges "som ett sigill på vår frälsning".

I vilket omfång förekommer tungotal i församlingen och på vilket/vilka sätt?

Det förekommer enskilt och för "personligt bruk" även i grupp, men inte talat via mikrofon.

Hur tänker du om tungotalets funktion

Det är anden i mig som talar hemligheter med Gud, det uppbygger och ger kraft. Jag brukar säga att "jag vet inte vad jag säger, men jag vet att jag säger vad jag verkligen menar och att Gud förstår mig".

Dina tankar

För individen

För församlingen Här tänker jag att det är bra om alla individer har och använder tungotalet, men att det inte främst är för offentliga samlingar eller något man använder inför andra i grupp. Jag skulle hellre se att vi profeterar.

MEN om det är "glossaloli"/ tungotal i form av existerande språk så vore det fantastiskt, vi har många språkgrupper och personer som skulle behöva höra om gud på "sitt språk".

Bilaga 6. Intervju P5

Vad innebär begreppet nådegåva för dig?

En utrustning som den helige Ande ger för att betjäna Kristi kropp eller andra människor. En gåva som går bortom det vi kan med våra egna förmågor eller en vanlig förmåga som får en annan dimension genom den helige Ande.

Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen?

Det finns en stor variation både i gåvor och i sätten som de framträder, t.ex. gåvan att visa barmhärtighet, gåvan att vara ledare, kunskapens ord.

På vilket sätt och varför?

Vilket utrymme ges nådegåvorna i församlingen?

Vi försöker uppmuntra till att fungera i gåvorna. Men allt sker ju inte i den offentliga gudstjänsten.

Hur pass vanligt är det att nådegåvor manifesteras enligt dig? (I er församling)

Jag tror att t.ex. tungotalets gåva är ofta förekommande, men den används i första hand i den personliga bönen och i de små sammanhangen. Det händer då och då att någon ger en profetisk hälsning. I samband med en speciell gudstjänst, kallad Greenhouse, söker förebedjarna tilltal till dem som kommer till gudstjänsten. Dessa delas i slutet av gudstjänsten och vi uppmuntrar dem som tror sig ha fått en hälsning att komma till förbön.

Hur ofta (generellt sett då) och i vilka sammanhang?

Beskriv hur du tänker kring nådegåvornas funktion för:

Individen

Jag tror att tungotalets gåva har en särställning på det sättet att den är i första hand till för den personliga uppbyggelsen. Därmed kan den vara tillgänglig för alla – medan övriga gåvor är till för församlingskroppen och därför behöver inte alla ha dessa gåvor. De är givna i första hand till församlingen även om några på ett särskilt sätt är utrustade på ett visst område.

Församlingen

Jag tror att gåvorna är viktiga för att församlinglivet inte ska kantra i ett renodlat rationellt tänkande.

Har uttrycken/förhållningssättet till nådegåvorna förändrats i er församling över tid?

Ja, mindre av användning av dem i den offentliga gudstjänsten.

Vad beror det på (om ja) och på vilket sätt?

Vad anser du kännetecknar en karismatisk församling?

Att gåvorna är en naturlig del. Att det finns en dimension av Guds inblandning i det vardagliga församlingslivet. Att under och tecken sker.

Kan du se en skillnad i uttryck mellan yngre och äldre generationer?

Formen kan skilja i t.ex. bruket av profetian – äldre mer av ”Så säger Herren” yngre mer av ”Jag tror att Herren har ett ord till någon” – lite lägre ribba alltså hos de yngre.

Likheter skillnader?

Kan nådegåvorna ses som ett identitetsbärande element inom det kristna livet?

Förklara varför/varför inte

Ja – den opånyttfödda människan räknar endast med den inomvärldsliga dimensionen, vi som tror att den helige Ande verkar här och nu räknar med en ytterligare dimension.

I vilket omfång förekommer tungotal i församlingen och på vilket/vilka sätt?

Se ovan.

Hur tänker du om tungotalets funktion

Dina tankar

För individen

För församlingen

Se ovan.

Bilaga 7. Intervju P6

Vad innebär begreppet nådegåva för dig?

Det är något som Gud gett mig utanför mina naturliga förmågor och som jag inte hade haft annars. Jag tänker inte att jag har en gåva och sen inte dem andra, utan snarare att Gud kan låta mig brukas i dem gåvor jag behöver i en viss situation. Däremot kan vissa gåvor framträda mer tydligt i vissa personer.

Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen?

Kanske tungotalet. Men även tex Barmhärtighet och tjänandets gåvor.

På vilket sätt och varför? Tungotalet används av många i bönen, framförallt den personliga bönen. De andra gåvorna uppmuntras kanske mycket.

Vilket utrymme ges nådegåvorna i församlingen?

Gåvorna har absolut utrymme. Men det handlar ju mycket om att människor ska känna sig bekväma och förstå hur Gud använder dem.

Hur pass vanligt är det att nådegåvor manifesteras enligt dig? (I er församling)

Hur ofta (generellt sett då) och i vilka sammanhang?

I den offentliga gudstjänsten så är det inte så vanligt med högt tungotal el profetior / kunskapens ord. Men i dem mindre sammanhangen kan man oftare se dem i bruk. I Alphan märker vi att gåvan att skilja mellan andar har blivit vanligare.

Beskriv hur du tänker kring nådegåvornas funktion för:

Individen Tungotalet är ju för min egen personliga uppbyggelses skull.

Församlingen övriga gåvor är ju tänkta att vi ska betjäna varandra med. Stärka varandras tro. Till hjälp för ledarskapet, i evangelisation, förbön osv...

Har uttrycken/förhållningssättet till nådegåvorna förändrats i er församling över tid?

Vad beror det på (om ja) och på vilket sätt? Det var vanligare med profetiska hälsningar och högt tungotal för ett antal år sedan. Men dels uppmanar vi inte så ofta till att be högt i bänkarna som tidigare och dels så har några av dem som använde gåvorna så flyttat hem till Herren. Jag har upplevt att de offentliga profetiorna kanske inte alltid togs till vara på. Dessutom kändes det ibland som att dem kom "för att det förväntades". Jag önskar att fler ska dela ord och hälsningar vid den personliga förbönen eller framifrån med mikrofon så alla hör och blir delaktiga.

Vad anser du kännetecknar en karismatisk församling?

Det är väl en församling där den Helige Ande tillåts få utrymme. För mig handlar det inte om ljudnivå, men om man kan se frukten av den helige Andes verk.

Kan du se en skillnad i uttryck mellan yngre och äldre generationer?

Likheter skillnader?

Ja delvis kan jag det. Jag har inte varit med om att yngre ställt sig upp och profeterat eller talat i tungor i en gudstjänst.

Däremot har olika generationer delat profetiska budskap på ett mer personligt plan.

Kan nådegåvorna ses som ett identitetsbärande element inom det kristna livet?

Förklara varför/varför inte

I vilket omfång förekommer tungotal i församlingen och på vilket/vilka sätt?

Tungotalet är framförallt i bruk i den personliga bönen. Ibland vid förbönen. Och några enstaka gånger den senaste åren högt uttalat i gudstjänster.

Hur tänker du om tungotalets funktion

Dina tankar

För individen Jag tänker framförallt tungotalet som en gåva där den är en hjälp i den personliga bönen.

För församlingen I församlingen så tänker jag att tungotalet bäst används i mindre grupper och sammanhang som kanske inte är så offentliga.

Bilaga 8. Intervju P7

Vad innebär begreppet nådegåva för dig?

Nådegåva betyder gåva given av Gud utan min förtjänst eller ansträngning. Gåva given av nåd. För mej är den största nådegåva Gud har gett oss människor – Jesus Kristus, Guds son. Men sedan beskriver korinterbrevet 9 Andens gåvor eller nådegåvor. Och om man ser till hela Bibeln så är det möjligt att räkna med 21 eller 28 gåvor som Gud gett genom Andens inspiration.

Vilka gåvor framträder tydligast i församlingen? På vilket sätt och varför?

Kanske att profetisk gåva är den som är tydligast. När människor får ett ord eller ett tilltal till församlingen eller någon enskild person. Som förkunnare tror jag också att Anden inspirerar förkunnelsen så att den kan bli ord från Gud rakt in i någons liv och omständigheter. Någon kan uppleva att man talar direkt till dem och att det som sägs på så sätt är profetiskt. Även tungotal och uttydning förekommer i vår församling.

Vilket utrymme ges nådegåvorna i församlingen?

Vi tror på Andens gåvor och önskar vara en karismatisk församling. Vi önskar att det ska finnas frihet för Anden att verka och frihet för människor att våga göra det Gud manar dem till.

Hur pass vanligt är det att nådegåvor manifesteras enligt dig? (I er församling)

Hur ofta (generellt sett då) och i vilka sammanhang?

Gudstjänsten, förbönen och hemgruppen är de tillfällen då Andens gåvor mest manifesteras. Inte varje vecka men kanske var tredje vecka.

Beskriv hur du tänker kring nådegåvornas funktion för:

Individen. Jag tror att varje kristen har en nådegåva given av Gud nedlagd i sitt liv. En gåva som vi behöver upptäcka genom att be, pröva och öva oss och vara med och tjäna i församlingen på olika områden. Gåvan upptäcks lättast när vi är med och tjänar. Hur ska man upptäcka att man har gåvan att uppmuntra om man aldrig umgås med folk. Gåvan att be för sjuka om man aldrig ber för folk. Gåvan att undervisa eller vara lärare om man aldrig undervisar och sätter sej i den situationen. Osv.

Församlingen. Jag tror att alla Andens gåvor finns i församlingen. Ingen har ensam alla gåvor utan det finns någon gåva hos oss var och en och tillsammans så syns Andens helhet och fullhet genom oss. Därför behöver vi varandra. När ni kommer tillsammans så har var och en något att bidra med... 1 Kor 14:26

Har uttrycken/förhållningssättet till nådegåvorna förändrats i er församling över tid?

Vad beror det på (om ja) och på vilket sätt? Kanske. Jag har bara ett perspektiv av nio år för församlingen i Ulricehamn. Men jag har en känsla av att det var för 20–30 år sedan lades större vikt, allvar och mer kraft på att alla skulle bli Andedöpta och tala i tungor. Och kännetecknet på Andens dop var tungotalet. Kanske att vi idag ser det mer som att kännetecknet på Andens dop är att man fungerar i Andes liv och gåvor, där tungotalet är en av dem. Men trots det, så är min övertygelse att alla som vill och önskar kan få uppleva tungotal.

Paulus sa att han talade mer i tungor än andra. Guds Ord beskriver det som en uppbyggelse och hjälp både att be och kraft till att leva för Gud, att tala i tungor. Vem behöver inte det? Vem skulle Gud välja att inte ge det? Jag tror att Gud vill ge det till alla som ber om det och söker Andens dop och tungotalets hjälp.

Vad anser du kännetecknar en karismatisk församling? Generositet och öppenhet – Man får verka i de gåvor Gud ger och göra det anden manar oss till, Jesus centrering – Anden pekar alltid på Jesus, gör honom synlig och förhårligar honom. En tro på det övernaturliga – Guds rike är inte bara Ord utan kraft.

Kan du se en skillnad i uttryck mellan yngre och äldre generationer?

Likheter skillnader? Kanske att de äldre har sin kultur och använder de uttrycks sätt som var vanliga när de kom till tro och att de yngre är mer försiktiga och säger kanske inte så säger Herren utan jag tror att Jesus kanske vill säga till någon här idag...

Kan nådegåvorna ses som ett identitetsbärande element inom det kristna livet?

Förklara varför/varför inte? Jag tänker mej att identiteten inte har med det jag gör, kan och med på vilket sätt jag är med och tjänar. Vi får ha vår identitet i Jesus Kristus och hans nåd. Jag är främst ett Guds barn och tillhör honom. Jag tjänar honom med det han gett mej, men det är inte min identitet. Därför spelar det mindre roll om jag är pastor eller inte. Jag tjänar Jesus hur som helst. Det spelar inte roll om jag är ledig eller jobbar. Jag lever för Jesus hur som helst. Jag har inte min identitet i det jag gör utan i det jag är.

I vilket omfång förekommer tungotal i församlingen och på vilket/vilka sätt? Tungotal förekommer i den personliga bönen. I bönebruset, i förbönen och ibland som tilltal i gudstjänsten med efterföljande uttydning.

Hur tänker du om tungotalets funktion

Dina tankar? För mej är tungotalet en hjälp att be och något jag använder så gott som dagligen.

För individen. Jag tror att alla kan få tala i tungor, men att det inte har med att vi är bättre eller sämre kristna om vi gör det eller inte.

För församlingen. Jag tror att det som Guds Ord säger i Korintierbrevet att tungotal i gudstjänsten ska följas av uttydning och användas med vishet, så att de utomstående inte blir skrämnda eller tycker att vi verkar mindre smarta. Samtidigt som jag tror att det finns en andlig öppenhet hos många svenskar där man sökt i mycket som är konstigare än att få höra någon tala i tungor, så att för en del så blir det bara ett tecken på att det vi sysslar med är övernaturligt. Vi behöver använda tungotalet förståndigt, samtidigt som vi litar på att Gud kan verka genom vad han vill.